

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Període intermedi

Sèrie D - Número 2
26 d'agost de 2011

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2

SUMARI

Solicituds de compareixença

del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació perquè informin sobre els canvis en la gestió de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00061/09 i 354-00062/09) p. 3

Compareixença

del conseller d'Empresa i Ocupació i del conseller de Benestar Social i Família per a informar sobre els canvis en la gestió de la renda mínima d'inserció (tram. 355-00045/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la Diputació Permanent.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident primer; Higin Clotas i Cierco, vicepresident segon; Jordi Cornet i Serra, secretari primer, i Josep Rull i Andreu, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i els lletrats Fernando Domínguez García i Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Dolores Batalla i Nogués, Albert Batalla i Siscart, Ramon Espadaler i Parcerisas, Ferran Falcó i Isern, Marta Llorens i Garcia, Oriol Pujol i Ferrusola i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Laia Bonet Rull, Jaume Collboni Cuadrado, Eva Granados Galiano i Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Maria de Llanos de Luna Tobarra i Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres i Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; i Pere Bosch Cuenca i Anna Simó i Castelló, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió els consellers d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell; de Benestar Social i Família, Josep Lluís Cleries i González, i d'Empresa i Ocupació, Francesc Xavier Mena i López.

També són presents en aquesta sessió els diputats David Bonvehí i Torras, Anna Figueras i Ibàñez, Neus Munté i Fernández, Maria Senserrich i Guitart i Josep Siscart i Enguix, pel G. P. de Convergència i Unió; Rafael López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Laia Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carmen de Rivera i Pla, pel S. P. Ciutadans.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licituds de compareixença del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació davant la Diputació Permanent perquè informin sobre els canvis en la gestió de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00061/09 i 354-00062/09). G. P. Socialista, G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Bon dia. Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió de la Diputació Permanent.

Sol·licituds de compareixença
del conseller de Benestar Social i Família
i del conseller d'Empresa i Ocupació
perquè informin sobre els canvis en la
gestió de la renda mínima d'inserció
(tram. 354-00061/09 i 354-00062/09)

I el primer punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de compareixença del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació davant la

Diputació Permanent perquè informin sobre els canvis en la gestió de la renda mínima d'inserció.

Aprofito per saludar els dos consellers, i també el conseller Mas-Colell, d'Economia i Coneixement, i a totes les persones que avui vénen aquí, siguin del Govern o d'altres entitats, a sentir la Diputació Permanent.

En nom dels grups parlamentaris que han presentat la sol·licitud –Grup Socialista, Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup d'Esquerra Republicana–, algun diputat vol intervenir?

Doncs, procedirem, a continuació, a la votació de la sol·licitud de compareixença presentada per aquests grups parlamentaris.

Si no hi ha cap objecció es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)* D'acord.

Atès que la sol·licitud de compareixença ha estat aprovada i que els consellers de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació ja han expressat la seva voluntat de comparèixer davant del Parlament, els proposo la modificació de l'ordre del dia en el sentit que aquest sigui ampliat i que les compareixences puguin ser substanciades a continuació.

S'aprova per assentiment? *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia, i prego al conseller de Benestar Social i Família i al conseller d'Empresa i Ocupació que ocupin el seu lloc a la Mesa.

(Pausa.)

Compareixença

del conseller d'Empresa i Ocupació i del conseller de Benestar Social i Família per a informar sobre els canvis en la gestió de la renda mínima d'inserció (tram. 355-00045/09)

Té la paraula, en primer lloc, el conseller de Benestar Social i Família, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, per un temps de trenta minuts.

El conseller de Benestar Social i Família
(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, representants d'entitats, altres persones convidades, president de la Federació de Municipis, compareixem avui davant de la Diputació Permanent amb l'ànim, com hem tingut sempre, de rendir comptes al Parlament de Catalunya sobre l'acció de govern. Aquest és un acte normal, el que passa és que en esdevenir en temps de vacances, doncs, esdevé en la Diputació Permanent, però és un fet normal que el Govern comparegui, que doni explicacions. I ho fem, com vam manifestar des del primer moment, amb aquest sentit de responsabilitat que té tot govern i tot conseller de donar comptes del que fa.

L'actual Govern té el ferm compromís de servei a les persones i a les famílies més vulnerables de la societat de Catalunya, i de treballar en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. Aquest és un compromís ben clar i que ens sap greu, i molt, que algú vulgui posar en dubte. El que sí que volem és garantir a qui està en situació de necessitat que tingui els ajuts que li corresponen, que qui està en situació de necessitat real tingui els ajuts que li corresponen.

Aquesta voluntat de servei a les persones, als col·lectius més vulnerables no està, en cap cas, renyida ni amb el control ni amb l'eficàcia i amb l'eficiència que els recursos es destinin bé a qui els necessita. Garantir que els recursos arribin a qui han d'arribar és un principi de justícia social, al qual aquest Govern vol ser fidel, i, per tant, un dels nostres nordos és aquesta justícia social.

Des de diferents sectors, se'ns reclamava més control sobre els ajuts de la renda mínima d'inserció. Ara alguns ho volen dissimular, però se'ns reclamava més control sobre els ajuts de la renda mínima d'inserció. I vull deixar clar que el Pla de govern 2011-2014, en el seu punt 4.4, sobre la inclusió social i lluita contra la pobresa, estableix textualment: «Transformar la renda mínima d'inserció i donar resposta a les situacions que hagin esdevingut cròniques.»

Estem treballant per redreçar la situació de crisi que viu el nostre país, però aquesta no està encara resolta, i hem de pensar en el futur immediat, en com fer front a aquesta situació de crisi i a aquest creixement que encara tindran determinades situacions en el nostre país. I, si no ho afrontem ara, ho afrontarem amb una situació de gran precarietat en el futur. I, per tant, el que cal és un govern valent i que hi faci front, malgrat tots els malgrats; malgrat que això de vegades comporta molèsties, malgrat que això de vegades comporta complicacions. Però nosaltres el que no farem és mirar cap a una altra banda. Mirarem de front, a la cara, als ulls, i farem el que s'hagi de fer, perquè qui necessita ajuda la tingui, però també que qui no la necessita no la tingui. Pensar en el futur de l'estat del benestar és pensar en la sostenibilitat del sistema, és tenir els recursos que donen garanties que podem afrontar el sistema de benestar social en el futur, però només hi podem fer front des del que tenim, no des del que no tenim –només hi podem fer front des del que tenim, no des del que no tenim.

Parlem de la renda mínima d'inserció, perquè també s'han dit moltes coses aquests dies, i moltes vegades no totes certes. La renda mínima d'inserció és un instrument per afavorir la integració i l'autonomia de les persones, que combina la prestació bàsica amb un pla individual d'inserció i reinserció social i laboral, el PIR.

La finalitat de la renda mínima és prestar el suport per atendre les necessitats bàsiques d'aliments i de subsistència. Ho diu la llei i ho diuen tots els decrets posteriors. Això no s'ha canviat. Les prestacions de la renda mínima d'inserció es configuren com un conjunt d'instruments encaminats a la inserció social i, sempre que sigui possible, a la inserció laboral –ho diu així, també; primer, inserció social i, sempre que sigui pos-

sible, laboral–, mitjançant unes contraprestacions que les persones beneficiàries es comprometen a dur a terme a canvi de rebre les diferents actuacions i prestacions que estableix aquesta llei. Una llei que, per tant, parla clarament de drets, sí, però també de deures; de drets de la persona, però també de deures de la persona beneficiària.

La renda mínima d'inserció és un instrument mitjançant un tractament integral i no solament pecuniari, diu la introducció de la llei, de les situacions de pobresa i marginació. El PIRMI neix a partir d'una resolució d'aquest Parlament de l'any 89, un primer decret de l'any 90, i finalment, l'any 97, s'aprova pel Parlament de Catalunya la Llei de la renda mínima d'inserció. I aquesta defineix que hi ha un pla interdepartamental i diu textualment la llei –ho faig de forma resumida i, per tant, no tant textual–, la llei en el seu redactat defineix que la renda mínima s'organitza a través d'una comissió interdepartamental que actua com a òrgan de direcció i coordinació de les funcions del Departament –dic el que deia en el aquell moment– de Treball, que tramita la prestació econòmica i gestiona les accions relacionades amb la integració laboral; amb Benestar Social, que gestiona les actuacions relacionades amb la integració social; el Departament d'Ensenyament, en tot el que fa referència especialment a la formació d'adults; el Departament de Sanitat i Seguretat Social –que es deia així en aquell moment–, i el de Justícia, i preveu la possible participació d'altres departaments.

Per tant, el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció va néixer com un projecte de país, de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I també cal, i m'agrada mencionar-ho..., que es dona un paper molt important, a través de l'homologació, a la iniciativa social privada, que té una gran importància en el nostre país a través del tercer sector social i, evidentment, un paper molt destacat als serveis socials bàsics, és a dir, dels ajuntaments i consells comarcals.

Per tant, la renda mínima d'inserció no és una paga, no és un subsidi, no és només una prestació econòmica, és un incentiu per a la promoció personal i familiar, per a la inserció social i laboral. Per tant, aquesta renda és un incentiu, dins d'un pla global integral, dissenyat per a cada persona, al qual es compromet el beneficiari a través de l'anomenat «conveni d'inserció». I, per tant, aquest conveni és d'obligat compliment per a la persona beneficiària, amb el seu itinerari formatiu, amb el seu itinerari sociosanitari, social, etcètera. Per tant, a través d'aquest conveni s'ha d'iniciar i s'ha de fer així una estreta relació entre la persona en risc o situació d'exclusió social i els serveis socials. Un seguiment que ha de garantir la personalització del procés, la seva avaluació, per valorar la seva evolució i l'oportunitat de canvis o adequacions a les variacions vitals i familiars de la persona beneficiària.

Per garantir aquesta relació, la llei especifica que els destinataris estan obligats a: comunicar els canvis de situació personal i patrimonial, entre ells els canvis de domicili; facilitar la tasca de les persones que avaluen i col·laboren; no rebutjar una oferta d'ocupació adequada; participar en activitats de col·laboració social i cívica. Per tant, veiem que és un programa que

fa un bon equilibri entre drets i deures, i un programa, doncs, que ha esdevingut i va esdevenir útil en el passat i que volem, des d'aquest Govern, que esdevingui un instrument útil en el futur, perquè esdevingui un instrument en la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social, a favor de les persones, de la seva promoció.

Però també, siguem sincers, és un programa que s'ha anat desvirtuant, perquè un programa que va néixer amb la voluntat d'atendre de forma individualitzada les necessitats sociolaborals de les persones en risc o en situació d'exclusió social, en molts casos s'ha convertit en una paga per a les persones que s'han vist fora del mercat laboral a causa de la crisi econòmica. Que és cert que hi hem de buscar solucions, i que les trobarem, però és cert també que el programa no va néixer per a això. I això ho hem de dir, amb sinceritat i amb franquesa, que va ser així.

Cada persona s'ha de vehicular cap al programa existent que respongui millor a les seves necessitats, sigui un programa de la Generalitat de Catalunya o sigui un programa de l'Estat per a aquelles persones que han perdut el subsidi d'atur. Perquè avui moltes persones que haurien d'anar a programes de l'Estat, que han perdut el subsidi d'atur, per facilitat, perquè la Generalitat de Catalunya té un programa més potent, les passem directament a la renda mínima d'inserció, quan hauria d'estar ateses per programes que l'Estat té i que recordem que és qui precisament, doncs, té aquesta competència també en l'àmbit de l'atur i del subsidi d'atur.

S'han fet diferents decrets aquests darrers anys: l'any 2006 s'estableix una nova quantia de prestació econòmica i es deixen de computar alguns ingressos; el Decret de 18 de novembre de 2008, de modificació de la renda mínima, que estableix els motius d'aquesta modificació com els canvis en el mercat de treball i en la composició de les llars a Catalunya, i el Decret de 12 de gener de 2010, que redueix de dotze a sis mesos el període per determinar els ingressos per tenir dret a la prestació i, de l'1 de juny de 2010 a l'1 de juny de 2011, es tinguin en compte únicament els quatre mesos anteriors.

Tot aquest seguit de modificacions en molts casos encara han contribuït més a desvirtuar la renda mínima d'inserció i a convertir-la en un calaix de sastre que impedeix el seguiment de la inserció social i laboral. Fixem-nos en les dades, els perceptors de la renda mínima d'inserció –només en diré alguns–: 2007, 8.500 –ho dic en números rodons–; 2008, 13.700; 2009, 22.000; 2010, 30.000; 2011, al maig, 32.000. Per tant, veiem com la prestació cada vegada ha passat més a aquesta situació que abans jo els explicava.

Com he dit, des de diferents sectors se'ns demanava control, perquè això, contràriament al que s'ha dit aquests dies, prestigia les polítiques socials. Garantir que les prestacions econòmiques de l'àmbit social es gestionin bé, arribin a qui les necessita, dóna prestigi. No pot ser aquest rum-rum que va dient que això es dóna, que això... Hem de tancar això, i una manera de fer-ho és amb un control.

Els he de dir que els grups parlamentaris que ens han demanat aquesta compareixença, els grups del tripartit, doncs, també veiem que ho compartien bastant. Perquè, clar, si mirem l'acord estratègic de l'any 2005-2007 i mirem textualment el que deia, aquest acord estratègic, deia: «Durant el 2005, i comptant amb la participació dels agents socials, es procedirà a redissenyar la PIRMI per tal d'adaptar-la al nou mapa d'exclusió social a Catalunya.» Es fa? No.

Com en aquest període no es realitza cap acció en aquest sentit, es reitera la intenció de la reformulació de l'acord estratègic amb el del 2008-2011. I concretament aquest document, que és de juny del 2008, diu: «En el marc de la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció, es crearà un grup de treball específic, amb la participació dels agents signants, que en un termini de sis mesos impulsarà el redisseny de la renda mínima d'inserció.» No és fins a setembre del 2010 –no sis mesos després: vint-i-set mesos després, al final de la legislatura– que es concreten les conclusions d'aquest grup de treball, que aquí en tinc l'informe corresponent.

Per tant, fixem-nos, al Govern tripartit, el febrer de 2005, detecten que el programa no és suficientment eficaç; finalitzen la legislatura el novembre de 2006 sense haver fet cap plantejament efectiu a redissenyar la renda mínima d'inserció, motiu pel qual reiteren la necessitat de reformular el programa. No plantegen res tangible fins a mitja legislatura següent, però és que finalitzen la legislatura sense haver fet res. Bé, molt propi de les èpoques, no? Vull dir, el Govern tripartit, per tant, no fa res. I ara, quan algú actua, el critiquen –quan algú actua, el critiquen.

Vull dir i llegir algunes conclusions del grup de treball. Diu així: «La renda mínima d'inserció tindrà una quantia que sigui capaç de satisfer els següents principis: una distància respecte al salari mínim interprofessional que garanteixi que no es produeixen efectes desincentivadors de la inserció laboral i que permeti les trampes de pobresa.» He buscat en un estudi de la Diputació de Barcelona la definició de les «trampes de pobresa», que diu que és la penalització que comporta que el beneficiari d'un subsidi condicionat accepti un treball remunerat, perquè el perd. O sigui, vostès poden parlar de trampes de pobresa, i nosaltres diem: «Home, hi ha coses que no acaben de funcionar amb la renda mínima d'inserció», i nosaltres criminalitzem a tothom. Si us plau, podem parlar, hem d'explicar les coses; hi ha situacions que no funcionen i cal donar-hi resposta. I vostès parlen que cal una distància amb el salari mínim interprofessional, perquè, si no, desincentiva el fet de buscar treball. Definicions, algunes d'aquestes, del senyor Daniel Raventós Pañella, doctor en ciències econòmiques, que surt en un estudi de la Diputació de Barcelona.

I, per tant, quan de vegades es parla de trampes de pobresa..., però, clar, aquesta trampa de pobresa què vol dir? Doncs, que la persona, si agafa una feina remunerada, perd la renda mínima. I si aquesta feina remunerada és inferior a la renda mínima, doncs, no l'acceptarà.

Però, a més a més, en un altre lloc –i prefereixo llegir-ho del seu text, perquè, si no, diran que ho dic jo–, després surt un altre text una mica més avall, eh?, que diu..., una altra de les conclusions del seu grup de treball diu: «una relació amb el subsidi d'atur i la pensió no contributiva que eviti el risc que els actuals beneficiaris d'aquestes dues prestacions siguin absorbits íntegrament pel Programa de la renda mínima d'inserció». Per tant, fixem-nos el que diuen.

Però, clar, la vida... El 22 de setembre de 2010 se celebren les Jornades, organitzades per la Generalitat de Catalunya, del Vintè Aniversari de la Renda Mínima d'Inserció, eh?, unes jornades organitzades per la Generalitat sobre la renda mínima d'inserció. I quines conclusions treuen els participants i la Generalitat de Catalunya en aquestes jornades? Fixin-se: «Notable augment dels perfils laborals sense problemàtica social. Cal racionalitzar les prestacions. Cal recuperar el treball social, l'assistència i l'acompanyament. Cal un control d'ofertes de treball rebutjades» –vint anys de la renda mínima, amb el Govern tripartit, quan se celebren aquestes jornades. «Cal una *limitació temporal* de la prestació» –textual. «En alguns casos la renda mínima es converteix» –textual– «en complement de l'economia submergida. Alguns han fet de la prestació la seva forma de vida. La pensió es considera vitalícia. El cobrament de la prestació disminueix la motivació per treballar.» Conclusions que vostès..., m'imagino que el tenen, aquest estudi. Jo no hi era, jo me l'he trobat al departament, no? Vull dir, per tant, hi ha tot això.

Després, el Departament de Treball també va sol·licitar un informe a Ivàlua, que es presenta el 18 de gener de 2010, que efectua les següents afirmacions; diu: «Els “registres administratius del programa”» –això està entre cometes– «només contenen informació sobre les problemàtiques de les llars en el moment d'accedir al programa, però no la seva evolució posterior. Resulta impossible vincular els possibles canvis en aquestes problemàtiques amb la recepció d'un tipus o un altre de mesura social.»

Per tant –i tanco les cometes–, l'estudi oficial reconeix la manca de personalització de la renda mínima d'inserció, el desfasament de les dades. I, per tant, com ens havíem de posar a revisar els programes individuals, si en alguns casos no ens podíem ni comunicar amb els destinataris per error en el domicili? Hem de seguir un programa de renda mínima d'inserció, si no sabem ni on viu la gent? Que ja sabem que hi ha casos de les cases d'acollida –no ens tractin tampoc de tan ignorants–, de les persones sense sostre que viuen en pensió a través d'entitats i que els tenim domiciliats en entitats, o de les persones que estan en un procés de desintoxicació que estan en un centre i ja sabem l'adreça que tenen..., per tant, amb les excepcions que tenim i sabem i que se'ns han comunicat, evidentment.

Per tant, podem concloure, veient aquests magnífics informes, que estem d'acord que cal abordar reptes: la cronificació, que en alguns moments es aproximadament del 30 per cent; la desvirtuació de l'essència de la renda mínima, i el frau o, si ho prefereixen, les trampes, amb les paraules que vostès vulguin. Però te-

nim nous reptes davant de la renda mínima d'inserció. I he volgut fer menció d'això, perquè fixin-se que en la diagnosi resulta que hi estàvem bastant d'acord, però uns actuem i altres s'ho miraven –uns actuem i altres s'ho miraven.

Jo mateix, en seu parlamentària, en la compareixença de 15 de febrer, i també en la de 21 de juliol, que era específica sobre la pobresa, vaig manifestar la nostra prioritat en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

En la darrera compareixença del mes de juliol ja vaig avançar que, des del 18 d'abril..., per tant, no estem improvisant una cosa que crearem ara, des del 18 d'abril es duïen a terme uns treballs a partir d'un grup format per entitats del sector, especialment de l'àmbit de la pobresa, i de les entitats municipalistes –Associació de Municipis, Federació de Municipis–, per abordar els nous reptes de lluita contra la pobresa. I vaig concretar que un dels subgrups de treball abordava específicament les modificacions que consideràvem oportunes per a l'eficiència de la renda mínima d'inserció.

Tal com els vaig anunciar –i així penso fer-ho–, les conclusions les presentarem durant la propera tardor. I aquestes conclusions, també... –ja s'entreu, les que es puguin adoptar, no vol dir que totes les podrem adoptar, però, amb l'acord que fem–, han de ser per dibuixar escenaris de futur de la renda mínima, però amb el seu sentit originari, amb la seva ànima.

I, per tant, què podem avançar? Que, en primer lloc, de les conclusions del grup de treball es diu: «Prioritzar la derivació dels beneficiaris amb problemàtiques laborals a polítiques actives d'ocupació i nous processos formatius adaptats al mercat de treball; evitar la cronificació; permetre la simultaneïtat del treball a temps parcial amb la corresponent prestació i possibilitar la simultaneïtat entre treball i formació.» Tot això són coses, però, alhora, en aquest grup què es veia? La voluntat de dir «posem ordre, control i rigor i impulsem canvis», que tothom els reclamava.

Per tant, ara hem fet una part que és posar ordre, i, quan es posa ordre, es causen molèsties, i és cert. Però s'ha d'entendre que calia posar ordre i que calia actuar amb rapidesa perquè fins a finals de juliol actuàvem amb pressupostos prorrogats. I, a més a més, ja som a les portes del nou pressupost, on s'han de dibuixar les propostes concretes de futur. Per tant, també ha quedat molt acotat el temps en el qual nosaltres podem actuar i fer. El que s'ha fet aquest mes d'agost ha estat un control puntual de la nòmina del mes de juliol, que el conseller d'Empresa i Ocupació després els explicarà.

Per on veiem el futur del PIRMI? Doncs, mirin, creiem..., i això, a pregunta d'algun dels diputats aquí presents a la comissió, jo vaig dir, dic: «Home, és que jo no parlo de la renda mínima d'inserció» –això era en el debat de pressupostos– «perquè la renda mínima d'inserció, com s'ha fet sempre, es veurà a la comissió relacionada amb el Departament d'Empresa i Ocupació, perquè pressupostàriament allà està situada, però, ho dic, jo no tinc inconvenient a comentar les preguntes que vostès em fan.»

Nosaltres creiem que hi ha persones amb un perfil exclusivament laboral i que cal donar resposta específica, que també ens ho diuen totes les entitats. Diuen: «Cal ajustar la resposta a les necessitats diversificant els tipus d'ajut i reforçant el seguiment individual.» Doncs, ho volem fer, i volem que hi hagi una atenció més específica a tot l'àmbit laboral. I volem donar una atenció molt específica a tot l'àmbit de pobresa i d'exclusió social.

I això, com ho volem fer? Doncs, amb una segmentació en l'atenció, perquè si segmentem, podem fer el que ens diu la Llei de la renda mínima d'inserció, que és ser propers, donar més qualitat en l'atenció. I per això volem que als que siguin més de perfil laboral, el departament més especialitzat en el tema, que és Empresa i Ocupació, faci l'atenció des de la proximitat oferint itineraris laborals. I nosaltres, Departament de Benestar Social i Família, ens dediquem més a aquest àmbit. Que avui això no estat muntat així –avui això no està muntat així–, i volem fer-ho. I després que hi col·laborin els altres departaments amb els itineraris, per exemple, formatius, de formació d'adults, quan hi hagi aspectes socio-sanitaris, etcètera.

Per tant, el que estem fent és una aposta de futur per posar i retornar la qualitat al programa. Que sé que hi pot haver hagut una sotragada per fer un control puntual durant el mes de juliol per a alguns. Jo ja vaig dir el que havia de dir en aquest sentit, però el que demanem és que hi hagi confiança. I demano als grups parlamentaris aquesta confiança en aquest enfocament de futur, que el que vol és donar més qualitat a l'atenció, respondre més a les necessitats reals de la gent. Perquè l'èxit del programa no és romandre en el programa, és sortir del programa. L'èxit del programa és sortir del programa. I, per tant, que se surti per una inserció social, per una inserció laboral. I això ho farem des de la proximitat, des de la qualitat, amb respostes a mida. I ho vull deixar ben clar: amb una estreta col·laboració amb les entitats socials, amb una estreta col·laboració amb les entitats municipalistes. I ho farem –i ho farem.

Jo crec que ja amb el president de la Federació de Municipis a primers d'agost en parlàvem, i ell em deia: «La renda mínima d'inserció ha de servir perquè aquella família..., els seus infants vagin a escola.» Recordo que un dels exemples que vam comentar va ser aquest. I és cert, i hem de retornar a això, a aquesta qualitat.

I a primers d'agost, tota la primera setmana d'agost, vam trucar, vaig trucar personalment a les entitats –la taula, Càritas, Arrels, Creu Roja, etcètera–, i dèiem: «Si hi ha alguna situació que amb aquest control que es fa durant aquest mes té una situació de dificultat, ens notifiqueu el nom, el DNI. Perquè, escolta, aquest ha canviat d'adreça, ha passat això, que se n'ha anat a un centre...» I això es va fer tota la setmana, la primera setmana d'agost. I aquella primera setmana va ser també, a finals de..., no sé si era el 5 o el 6, no en recordo el dia, doncs, que em va trucar –en aquest cas no el vaig trucar jo, em va trucar– el president de la Federació de Municipis, i altres alcaldes, i vam estar-ho comentant. Jo crec que hi ha un acord en aquest control, voluntat..., no en aquest, a fer con-

trol, en aquest cadascú pot opinar, només faltaria, el que cregui, i, alhora, a posar més qualitat al programa. I aquesta és la nostra intenció.

Nosaltres, des del Departament de Benestar Social i Família, aquest mes d'agost el que hem fet és habilitar i reforçar, especialment a la seu central del departament i també a les delegacions territorials, l'atenció a les persones. I vull agrair que alguna entitat ens ha escrit i ha dit: «Hi ha hagut una bona atenció.» Ens ho han dit. També han criticat altres coses, però també han dit aquestes, perquè, de vegades, només en surten unes i no surten totes, no?

Però, fixem-nos què ha passat. I aquí hi ha una part de dades que són recollides a través del Departament de Benestar Social i Família, però altres a través del Departament d'Empresa i Ocupació: 2.639 persones han vingut a comunicar el canvi d'adreça –han vingut a comunicar el canvi d'adreça. Alguna cosa deu estar passant quan 2.639 persones vénen a comunicar el canvi d'adreça. Quan fem crítiques, potser tots ens hem de mirar al mirall. I, per tant, quan 2.639 persones vénen a comunicar el canvi d'adreça, alguna cosa està passant, alguna cosa no s'estava fent bé. Deixem córrer qui fos, però alguna cosa no s'estava fent bé. A Palau de Mar i als serveis territorials, en total, 7.757 persones, que al llarg del mes s'hi han personat i que s'han tramitat totes les incidències que ens han comunicat.

Nosaltres volem ser fidels a quan va néixer la renda mínima d'inserció. Avui ens toca saber reformular i redissenyar aquest programa perquè sigui útil a les necessitats d'avui. Aquest és el compromís del nostre Govern i aquest és el compromís en què treballarem: en la lluita contra la pobresa, en la lluita contra l'exclusió.

I això sabem que no ho farem sols: ho farem amb els ajuntaments i els consells comarcals, amb els serveis socials bàsics, en els quals confiem plenament, i que farem una bona feina plegats. I, precisament, en aquest sentit hi ha previstes unes jornades amb els coordinadors territorials de serveis socials bàsics per, ara, treballar conjuntament tot aquest futur de la renda mínima d'inserció, i també amb les entitats socials del tercer sector.

Farem una bona feina plegats, perquè volem una Catalunya de tots i de tothom i una Catalunya on la promoció de les persones i la qualitat humana estigui per davant de tot.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació, té la paraula el conseller d'Empresa i Ocupació, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc, deixin-me que agraeixi l'oportuni-

tat de comparèixer davant de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya per informar de la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, anomenat PIRMI.

Tot el que diré en aquesta compareixença és en aquests dos dossiers, que, com a autoritat pública, haig de guardar la seva confidencialitat. Aquí hi ha tota la informació: noms, cognoms, números d'expedients, adreces, etcètera. (*Veus de fons.*) Tot el que digui pot ser corroborat aquí. Òbviament, no transgrediré la confidencialitat de les persones destinatàries del programa PIRMI.

Ho ha recordat molt bé el conseller Cleries, i ell ho coneix de primera mà, que l'origen del programa són els anys noranta quan, a instàncies del president Pujol, el conseller Farreras, el conseller Comas, també, òbviament, els ajuntaments, les entitats socials i els sindicats molt especialment, promouen el programa PIRMI.

Jo això ho vaig viure no en el món de la política ni de la gestió pública, però sí molt directament en una institució on he treballat vint-i-cinc anys que s'alimenta pels principis que també van inspirar el PIRMI: per una banda, les idees de l'economia social de mercat –un dels meus mentors acadèmics, el professor Eugenio Regio, recordo que ens explicava el magisteri de Ludwig Erhard, l'Alfred Müller-Armack, el Wilhelm Röpke–; i, per altra banda, és una institució que també té una arrel en els Cristians pel Socialisme, en les persones de l'Alfons Carles Comín, en Joan García-Nieto, Luis de Sebastián, malauradament també recentment traspassat.

Totes aquestes idees es van concretar en el Decret 144/1990 i, molt particularment, en la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció, que perseguia la lluita contra el risc d'exclusió social i la pobresa severa; amb un objectiu: no és un programa de renda mínima, és un programa de renda mínima d'inserció. Ho diu el mateix encapçalament de la llei: la reinserció social i laboral. És un programa, ho diu en el preàmbul, ho recordava el conseller Cleries, integral. Diu, literalment «no solament pecuniari». És un programa que té diverses potes: formació d'adults, integració social –per exemple, a través de la col·laboració cívica–, la inserció laboral, i també una prestació econòmica, que diu l'article 19 de la llei vigent del 1997 que ha de tenir caràcter periòdic. Per què? Perquè és un programa de drets, prestació econòmica, i deures, sobretot orientat a la reinserció social i laboral. És a dir, com deia aleshores el conseller del ram: «No només es tracta de donar peix, sinó de donar la canya i ensenyar a pescar.»

Ha funcionat molt bé el programa PIRMI, però va haver d'afrontar dos reptes per als quals inicialment no estava preparat: un, els nouvinguts i la immigració, i, l'altre, l'atur. Mirin, tots hem viscut..., i permetin-me que em refereixi a com es va desnaturalitzar una mica el programa, compte!, amb la millor voluntat sempre per a tots els agents que ho gestionaven, eh?, des de les conselleries, des de les entitats socials, des dels ajuntaments, que han fet una feina extraordinària..., una, la immigració i els nouvinguts, i l'altra, l'atur.

Mirin, no es tracta de parlar aquí personalment, però jo pertanyo a una família acollidora d'immigrants. Sempre volem que siguin, si pot ser, nouvinguts joves, africans, magrebins o subsaharians, i analfabets, en principi; i els tenim a la casa, a la família, doncs, divuit mesos, no més de divuit mesos, després han de, per dir-ho així, buscar-se la vida.

Jo vaig viure, i així ho diu el programa Ivàlua l'any 2008, com el PIRMI feia la seva funció: els acollia i els reinseria, socialment i laboralment. Ara haig de dir així que –no en tots els casos, però–, en massa casos, el que fa el PIRMI és..., almenys en els casos que jo conec, em referiré, per exemple, i només diré el nom, un cas concret, el Mohammed, que l'ha atrapat en l'economia submergida i en el lumpenproletariat, l'ha fet cronificat en una situació, en un pou del qual li serà difícil sortir, perquè no l'està reinserint socialment i laboralment.

És a dir que les expectatives de progrés personal amb què molta d'aquesta gent arriba a casa nostra ara es veuen truncades, perquè el programa PIRMI no arriba, pel nombre en gran part de les persones que truquen a la seva porta...

M'ho deia el Mohammed, i jo parlo en la seva veu, deia: «Home, és que..., a veure, hi ha un efecte crida molt important», em deia, «perquè amb el pagament immediat que em fan només arribar aquí» –perquè ja s'avança un pagament immediat, en aquest cas no hi havia complements per fills, etcètera– «ja guanyo» –em va dir, recordo, en un dinar familiar– «vint vegades més del màxim que podia guanyar al meu poble, al Marroc.»

A més a més, aquest esquer ha estat molt fort perquè, si una persona accedeix al PIRMI –en aquest cas, un nouvingut–, pot acreditar el requisit de disposar de recursos suficients per renovar l'autorització administrativa per residir un any, dos anys, dos anys més, i després, al cap de cinc anys, hi ha llarga durada, i això els permet, fins i tot, després treballar, si és que troben feina, eh? A més a més, els eximeix de pagar totalment o parcialment algunes taxes, i hi ha alguns avantatges en temes d'escoles bressols, beques menjador, escola pública, etcètera.

Escoltin, si m'ho permeten, em posaré el barret de professor, que és el que he portat tota la meua vida, i donaré, senzillament, unes dades estadístiques, sense cap mena d'avaluació. Avui dia, avui... –són dades d'ahir, però bé, avui–, el programa PIRMI de Catalunya atén, si més no amb la prestació econòmica –aquesta no havia fallat mai–, 105 nacionalitats. És a dir, dintre del nostre programa PIRMI de Catalunya, ahir hi havien 105 nacionalitats, i concretament representen el 42,5 per cent del programa, els nouvinguts; destaca el col·lectiu de marroquins, al voltant de 9.000 persones, després ja ve Romania i l'Equador, que no arriben a 500.

Ara, hi ha un altre fet estilitzat –porto el barret de professor–, mirin, l'Equador..., les persones nouvingudes de l'Equador representen un 1 per cent de la població a Catalunya i un 1,4 per cent del PIRMI; Romania, un 1,3 per cent de la població catalana, un

1,4 per cent del PIRMI, i, en canvi, destaca que el pes demogràfic dels marroquins a Catalunya passa només una mica el 3 per cent i, en canvi, representa pràcticament el 27 per cent dels PIRMI, i molt particularment dones, eh?, dones marroquines. Bé.

Per una banda, per tant, els nouvinguts, per a qui el PIRMI no s'havia pensat originàriament i que hi ha hagut de fer front, pràcticament amb els mateixos recursos humans i materials, i, l'altra, la crisi econòmica i l'atur. Pensin que la tendència que portem és que el 70 per cent dels destinataris del PIRMI seran de perfil laboral. Això ja ho va atendre el govern anterior amb el Decret llei 1/2010, de 12 de gener, i amb els complements laborals.

Compte!, ho deia ja el conseller Cleries, el conseller de Benestar Social i Família. Això, el perfil aquest respon més a una prestació no contributiva de l'Estat, la renda activa d'inserció, que no pas al PIRMI. Així ho fan totes les comunitats autònomes, excepte el País Basc, Navarra i Catalunya. I, per tant, allò adient seria que aquest perfil, que no és d'exclusió social, de risc d'exclusió social, sinó que és que no té feina i no té cobertura, hauria d'anar cap a la renda activa d'inserció.

Per què no hi va? Home, perquè la renda activa d'inserció de l'Estat té una tramitació molt lenta. En canvi, la Generalitat de Catalunya, de sempre, amb el PIRMI, ha estat molt eficient amb la gestió: primer, avança un pagament, i després té una gestió molt eficient que permet que aquella persona rebi aquella prestació econòmica de seguida. I, a més a més, la prestació econòmica de l'Estat és inferior al PIRMI, ja que, sobretot, a més a més, el PIRMI inclou els complements.

Jo vaig visitar el ministre de Treball, de Treball i Immigració, i a la secretària d'Estat –i he dit reiteradament que la secretària d'Ocupació i Relacions Laborals així ens ho va fer–, i van dir: «A veure, la renda activa d'inserció per què no la territorialitzeu i el que toqui a Catalunya ens ho doneu? I, si nosaltres volem anar més enllà amb les prestacions econòmiques, doncs, molt bé...» El ministre i la secretària d'Estat ens van dir que no. I que, per tant, si nosaltres teníem un PIRMI que era eficient, com a premi a aquest esforç era la penalització que aquells recursos, que aquella territorialitat hagués vingut a Catalunya, i alleujarien una mica la gestió pressupostària..., doncs que no, i, per tant, així va quedar.

Pensin una qüestió: estem volent reformar el programa, en allò que fa referència als perfils laborals, per un motiu, no tant per al present o el passat, sinó perquè, entre l'octubre d'aquest any i el març de l'any vinent, el 69,8 per cent dels perceptors de subsidi d'atur a Catalunya finalitzen el seu període de cobertura –el 69,8 per cent de la gent a Catalunya que rep el subsidi d'atur finalitza.

Ja veurem el Consell de Ministres d'avui què fa amb aquesta política d'anada i tornada, eh?, de prepara sí, prepara no..., ja ho veurem.

I ara el programa –i voldria deixar aquí els reptes– té dos nous reptes. Un..., jo els vaig viure, jo aquests dar-

ters anys vaig col·laborar molt activament amb Càritas, per una qüestió: els nous pobres. Aquella gent que et venia i et deia: «Escolti, si jo no sóc pobre, guanyo 1.500, 1.800 euros; però, sap què passa? Que abans entraven tres ingressos a casa, i tinc una hipoteca de 1.100 euros. Jo no sóc pobre, però no vull deixar de pagar la hipoteca perquè me l'embarguen, no tindrè res i a sobre tindrè un deute enorme. Per tant, vull seguir pagant la hipoteca, però no tinc ni per menjar ni per vestir.» Jo, personalment, amb altra gent, vam estar a Càritas aquests dos o tres darrers anys, atenent aquesta gent.

I, per altra banda, hi ha una nova pressió per als joves, els joves emancipats, els joves que marxen de casa. Mohammed era una persona que s'havia barallat amb el seu pare i havia vingut a Catalunya, però hi ha molts joves que marxen de casa i que diuen que volen el PIRMI, que volen una paga, o bé pares que han fet fora de casa seva els joves. Un dels PIRMI que tenim és fill d'un directiu de multinacional que té un patrimoni molt considerable però que s'ha barallat amb el seu pare i cobra el PIRMI. Bé. Els analistes socials, els científics socials sempre ens prevenen del que representaria que a tots els joves de Catalunya que no tenen atur els paguéssim el PIRMI, el que representaria això cara al futur.

Anem per la gestió del PIRMI, que és el que ens preocupa, a partir d'aquesta situació que ens vam trobar. Mirin, ens vam trobar un pressupost destinat al PIRMI 2010 de 99 milions d'euros. Aquí hi ha el conseller d'Economia i Coneixement, que és qui té l'aixeta, i el meu pressupost d'Empresa i Ocupació es va reduir de mitjana un 23 per cent –un 23 per cent, el meu pressupost–; les partides destinades a incentivacions d'empreses, etcètera, entre un 40 i un 60 per cent.

Doncs bé, en aquest entorn de consolidació pressupostària, el pressupost del PIRMI per a enguany, 2011, es va pujar de 99 milions d'euros a 130 milions d'euros. És a dir, va tenir un increment del 30 per cent. Però això no és l'important. L'important és que, des del primer dia –perquè jo no sóc un nouvingut en això del PIRMI, sí en la gestió de recursos públics amb el programa PIRMI–, el que sí vaig dir és: «El PIRMI ha de deixar de ser el que ha vingut a ser: una mera transferència d'una prestació econòmica, una política passiva.» I vaig dir que havíem de retornar a l'esperit original del PIRMI, que és una política social activa, orientada a la reinserció social i laboral. Així ens hi obliga la Llei. L'article 3 de la Llei vigent, 10/1997, estableix la necessitat –ho recordava el conseller Cleries– d'un pla individual d'inserció i reinserció social i laboral.

On és la formació d'adults del PIRMI als darrers anys? No s'ha fet suficientment. On hi han les mesures socio sanitàries i el seu seguiment? Home, el que s'ha fet! Escolta, enhorabona a la Generalitat, als ajuntaments, als serveis socials bàsics, als treballadors socials pel que han fet; però, el conjunt dels titulars del PIRMI han rebut, de forma adient, aquestes mesures socio sanitàries? I les mesures d'interès laboral? Tenim a l'entorn de 20.000 –20.000– titulars del PIRMI, que

tenen dictada una mesura d'inserció laboral, però resten a l'espera, des de fa anys; no es posa a la pràctica.

L'article 14 de la Llei del 97 i l'article 19 del Decret 339/2006, del 5 de setembre, estableixen que, per aconseguir un seguiment correcte de la renda mínima d'inserció, s'ha de fer un informe anual detallat. Fa anys que no es fa. Tots, tots els expedients PIRMI, acabat l'any, haurien de tenir un informe anual de seguiment per veure com van les coses amb l'orientació de la reinserció social i laboral. Fa anys que no es fa aquest informe anual. I què es feia? Pròrroga automàtica.

Jo, com a professor durant tants i tants anys, sé el que significa quan als alumnes el primer dia de classe els dius: «Escolta, aquesta assignatura té aprovat general.»

Ens vàrem trobar que per gestionar el programa teníem una base de dades no actualitzada, una base de dades rovellada, si no es feien els informes anuals preceptius... Vam fer una gestió, cas per cas: anar cridant cas per cas per veure quin era el seu perfil, si era un perfil més laboral, un perfil més sociosanitari, perquè les entitats de reinserció social poguessin fer la feina de reinserció social i laboral.

Amb una acció concreta, que ja va ser definitiva per veure que no ens en sortiríem –no ens en sortiríem–, vam citar 2.313 persones, i després de reiterats intents vam aconseguir localitzar..., de les 2.313 persones vam aconseguir localitzar-ne només 338. No hi va haver manera de trobar l'adreça, o quan els trobàvem ens deien, amb tota la raó del món: «Sí, se'm va citar, però a un lloc que jo no sé on era, i per tant no hi vaig anar.» O: «Se'm va citar a un lloc que havia d'agafar un transport públic i no tinc diners per al bitllet.» I, compte, perquè al PIRMI hi ha molta gent que no té diners per al bitllet! Per tant, error nostre de citar-los i no oferir-los de com..., o anar nosaltres a casa seva.

Ara, el gran problema de la base de dades és que s'havien produït milers, milers i milers –no sabíem quants– canvis de domicilis sense comunicar-ho. Compte!, perquè ara alguns que ens critiquen ens diuen: «Haver fet aquesta gestió cas per cas, i, si no venien o no seguien el curs de formació professional, suspensió.» Efectivament, la Llei ens faculta, l'article 7 de la Llei ens diu que «qualsevol canvi de domicili ha de ser comunicat pel titular del PIRMI amb un màxim d'un mes» –diu– «a l'administració corresponent.» I l'article 22 diu que «si no ho comunica dintre d'un mes se li ha de suspendre la prestació, per incompliment de l'obligació tal, tal, tal».

L'article 24 diu: «La prestació econòmica s'extingeix per l'absència del titular.» I diu: «S'entén per absència quan hi ha impediments per a la localització dels destinataris, un cop exhaurits els procediments de notificació establerts.» No vam fer les suspensions –no vam fer les suspensions– o les extincions, tret d'algun cas molt flagrant que ens deien: «No, és que ha marxat de Catalunya i no pensa tornar.»

Aquesta situació de gestió, cas per cas, i d'anar depurant aquesta base de dades, i, per tant, de poder fer el Programa d'inserció social i laboral, el que feia era perpetuar la situació d'injustícia i impedir que els ob-

jectius integrals del PIRMI, que no són només pagar la prestació, que això es feia puntualment, sinó formació, reinserció social, reinserció laboral, no els podíem fer. I, per tant, me'n faig una autocrítica: vam estar mesos que seguïem fent el que s'havia fet abans. És a dir, no-res més que pagar la prestació o no-res suficientment, anem a posar-ho sempre en un sentit de grau.

El maig d'aquest any, del 2011, va ser quan el Govern decideix que, efectivament, cal retornar a l'esperit original, cal reformar el PIRMI. No som els primers, per davant hi va el País Basc. El PSOE i el PP han estat els primers. Ells tenen, gràcies al concert econòmic, 400 milions d'euros per a programes similars al PIRMI, i ells clarament en el seu anàlisi..., en van parlar allà al País Basc, que això anava cap a un cataclisme, que s'havien estigmatitzat col·lectius, etcètera. Bé. Per tant, no som els primers; tampoc serem els últims perquè al darrere en vindran ara molts.

Vam modificar, per tant, la Llei 1997 vigent, mitjançant la Llei 7/2011, de mesures fiscals i financeres, que va ser aprovada pel Parlament de Catalunya el 27 de juliol.

Quines dues modificacions bàsiques fa aquesta llei de mesures fiscals i financeres, aprovada el 27 de juliol? Primer, com deia el conseller Cleries... –sempre s'havia dit, però no s'havia fet; ara ho diem i ho farem–, primer, eliminar el desincentiu econòmic a la reinserció laboral. Penseu que hi han 4.935 expedients PIRMI que cobren més que el salari mínim interprofessional, i la major part, pràcticament, el salari mínim interprofessional.

L'informe Ivàlua ens ho diu molt clarament, amb els complements laborals i altres complements, que haurien de ser atesos per altres programes –que haurien de ser atesos per altres programes–, si un té fills o el que sigui, no? Aquí hi ha un dels incentius clar. Per tant, el traïem, i la quantia màxima que es cobrarà serà la del salari mínim interprofessional a 12 mensualitats, com és el PIRMI: 748,30 euros. Penseu que no és un salari social, és senzillament un acompanyament al programa de reinserció social i laboral.

I la segona modificació bàsica que es fa és eliminar la cronificació que es deriva de la prestació indefinida. Penseu que ara hi ha molta gent al PIRMI que està cronificada i que..., bé, hi ha gent de fa quinze, vint anys, de catorze, de set anys..., i amb continuïtat de romanere-hi, voluntàriament, t'ho diuen ells, fins als seixanta-cinc anys, que passarien a la jubilació.

Bé. Ara, per tant, es fa una prestació com ha de ser, temporal, que acompanyi la reinserció social i laboral; una prestació d'un màxim de 60 mensualitats –és a dir, cinc anys– amb les excepcions de pròrroques corresponents.

Vam aprovar ja, per tant, aquestes modificacions el 27 de juliol, però l'important és endegar els programes de reinserció social i laboral i formació ocupacional que volem fer a partir de setembre. Per tant, no és només que les qüestions de justícia social són sempre urgents, és que no admeten dilacions, sobretot si l'ob-

jectiu és la seva reinserció social i laboral, que volem fer a partir del setembre.

És per això que, sense esperar ni un minut, vam endegar tres actuacions que ràpidament els les comento. Primer, la prestació econòmica, l'habitual, la de sempre, és una transferència bancària al titular. Ha estat així i seguirà sent així, i sempre ho hem dit així. Excepcionalment –excepcionalment–, la prestació econòmica corresponent al mes de juliol s'ha fet amb un xec nominatiu que ha exigit la compareixença personal del titular. Per tant, no hi ha canvi en això –no hi ha canvi–: transferència bancària abans i sempre; excepcionalment, per un mes, xec nominatiu que exigeix.

Per què això? Perquè, mirin, des de començaments de gener que dos dels millors especialistes en bases de dades de Catalunya van treballar –un és el director gerent del CTTI, del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, que va treballar a Infojobs–, van estar treballant per actualitzar la base de dades del PIRMI. Però al cap de quatre mesos ens van dir: «Miri, escolti, una persona que ha canviat de domicili, no hi ha manera de saber on ha anat. I si l'ajuntament té una adreça, l'entitat financera que fa la transferència té una altra adreça i la Generalitat, a Benestar Social i Família i a Empresa i Ocupació, tenim una altra adreça, bé, podem començar a indagar si és una d'aquestes o és una quarta adreça!» Va arribar un moment en què no hi havia manera de depurar més ni d'actualitzar..., i aquests dos especialistes en gestió de bases de dades que van estar depurant la base de dades PIRMI ens van dir: «L'única manera és exigir-ne, a través del pagament, la compareixença personal, física.»

El dilluns 25 de juliol, preveient ja que s'aprovaria la Llei de mesures fiscals i financeres dos dies després, la direcció de serveis del Departament d'Empresa i Ocupació i la tresoreria del Departament d'Economia i Coneixement fan el contrast de les cinc cintes informàtiques que havia construït l'àrea TIC amb les cinc entitats financeres que gestionaran el xec nominatiu, que són «la Caixa», CatalunyaCaixa, BBVA, Unnim i Caixa Penedès. Bé, haig de dir que Unnim, ja saben que estan en una fusió, van fer després una sisena cinta, desagregant el llistat de Caixa Sabadell.

El 29 de juliol s'emeten *tots* els talons i s'envien *tots* els talons en carta certificada a les adreces dels domicilis de què disposàvem nosaltres. S'envien tots els xecs, és a dir, 34.535 talons nominatius, en carta certificada, juntament amb una carta informativa tant als titulars com als ajuntaments.

Haig de dir que aquests xecs es cobren massivament, en finestreta o en ingrés en compte, a partir del 2 d'agost –3, 4, 5 d'agost. Per tant, és veritat que hi ha una situació d'incomoditat, eh? Però també haig de dir una cosa –i aquí *mea culpa*–: jo no vaig saber combatre la desinformació de gent que deia que desapareixeria el PIRMI, de gent que deia que això era una operació xenòfoba contra els marroquins, de gent fins i tot –això és real–..., tinc la carta d'una persona que em va dir que tot això ho fèiem per finançar la visita del

papa. Es van cobrar pràcticament tots els xecs que van arribar a l'adreça correcta.

A partir del dia 5 comencen a venir familiars, amics, cosins, cunyats, molts marits de grups socials –que això ho haurem de mirar– dient que no, que el xec està a nom de la seva dona però que el xec l'ha de cobrar ell. I no el vam pagar, dèiem: «Ha de venir la seva senyora –ha de venir la seva senyora.»

Com ha dit el conseller, més de 2.600 titulars –i aquí això s'augmentarà– demanen canvi de domicili. Molts estan morts –molts estan morts. Aquesta setmana ens ha vingut un senyor a dir: «Escolti, jo no sabia que el meu fill cobrava el PIRMI, m'ha arribat el taló. Escolti, el meu fill, malauradament, va morir fa més d'un any.» Estem mirant, aquests que estan morts –en tenir bastants casos–, què ha passat: algú ha cobrat, el titular d'aquell compte?, o s'han acumulat allà els ingressos de tots els mesos?

Bé, balanç final d'aquesta primera fase. Xecs: enviats tots, 29 de juliol. Cobrats, en data d'ahir, que ja s'ha acabat aquesta primera fase: 27.828. Xecs no cobrats: 6.707, és a dir, el 19,42 per cent. Això no vol dir re: hi ha gent que ha vingut a cobrar el xec, viu fora de Catalunya, i hi ha gent que no ha vingut a cobrar el xec perquè està mort i, per tant, no l'acusarem de frau.

Mirin la gràfica. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Aquesta és la gràfica de cobraments de xecs. Per tant, tothom que estava a casa seva va cobrar. Aquell que no estava a casa seva, òbviament, es va haver d'espavilar. Però és que era l'objectiu: saber on vivia. Perquè hem de fer les polítiques d'inserció social i laboral, i si no sabíem, com deia el conseller, ni on vivien... Òbviament, això no ha afectat... Aquesta gràfica, per cert, té un r^2 de 0,9866 d'ajust, per tant, és d'una bona..., eh?, la gràfica total i polinòmica. Pel que fa als sense sostre i als tutelats, no hi ha cap problema, perquè el taló està domiciliat a entitats socials; són uns cent trenta expedients.

Segona fase –i ja aniré acabant. Un cop ja sabem, anem sabent on viuen, carta per a citació personal. A través d'una línia 900, gratuïta, hem fet ja 10.500 citacions; ara les fem de 3.500 en 3.500, i hem reforçat les oficines de treball a la tarda amb treballadors temporals que només fan entrada de dades, no poden fer avaluació, ni decisions, ni cap mena d'anàlisi, ni re –purament fan coses tècniques, fotocòpies, no sé què, introducció a la base de dades–, i seran els tècnics de la Direcció General d'Economia Social els que faran això. A l'entrevista es fan onze preguntes molt senzilles: comprovar la identificació, nom, adreça, telèfon; parla català?, castellà?; el passaport, els moviments bancaris, les activitats laborals que fan, etcètera.

Bé, aquí haig de dir –faig un petit parèntesi abans d'anar acabant– que la mostra aleatòria que vam fer ahir a la tarda..., i això no diu re, perquè són un centenar i poc, i hem d'avaluar trenta mil expedients, eh?, per tant..., però és molt preocupant. És molt preocupant perquè només en un centenar d'expedients i escaig hi ha multitud d'irregularitats: passaports amb entrades i sortides no comunicades, passaports amb entrada el dia abans de cobrament del xec, un gran nom-

bre de passaports perduts, comptes corrents amb saldos elevats... Estem parlant d'una part de la gent, no dels que compleixen..., seran els PIRMI reals i tindrem temps i recursos per atendre la reinserció social i laboral d'aquesta gent. El que cometi irregularitats, veurem el què, i el que realment no és un PIRMI, doncs, l'escolarem, no?

Comptes corrents amb saldos elevats. Comptes corrents amb ingressos recurrents superiors al PIRMI. Comptes corrents amb pagaments..., per exemple, un que pagava quotes de Canal Plus, Ono i Gol Televisión; un altre que té uns quants mòbils i només el que paga de mòbils, dels diversos mòbils, és superior a la prestació econòmica del PIRMI. Pagament de peatges d'autopistes europees durant aquests darrers mesos sense haver comunicat que estaven fora del país. Pagaments amb VISA o targetes de crèdit de restaurants, de veterinaris, de quotes d'ONG! –de quotes d'ONG–, etcètera. Transferències de la prestació de forma immediata fins a seixanta bancs estrangers. Divorcis PIRMI: molts PIRMI que es divorciïn i reben dos PIRMI, o gent que s'ha divorciat, el seu marit té recursos, té patrimoni, té ingressos, però s'ha divorciat. Anormal taxa de PIRMI. I la campanya de la inspecció de treball que s'està fent a diferents col·lectius.

I acabo. Tercera fase. A partir de setembre, tornem al programa original: un pla de desenvolupament de polítiques actives, formació ocupacional, reinserció social, participant en activitats de col·laboració social i cívica, a través de les entitats col·laboradores d'empreses d'inserció, mesures sociosanitàries, programes d'inserció social i laboral, tots els plans d'ocupació –que estaran prioritàriament destinats al PIRMI– i recuperació de l'informe anual. I, per tant, podem fer la tasca; però necessitàvem fer tot això que hem fet.

En definitiva –i acabo–, la política social, pel que fa referència al que estem parlant, pot ser el que havia estat fins ara: pagar merament una prestació econòmica i, en molts casos –en la majoria dels casos, desgraciadament–, mirar cap a un altre costat. Això no exclou que en un percentatge molt elevat –perquè això s'ha desbordat en nombre, s'ha triplicat en els dos, tres darrers anys– es feia una tasca extraordinària. Però aquí jo tenia la mala consciència que en el conjunt dels titulars PIRMI no. O bé hi ha una alternativa, que és el que hem fet: tornar a l'esperit original del PIRMI; és a dir, un programa on la prestació econòmica, en un horitzó temporal, el que ha de fer és acompanyar un programa d'inserció social, laboral o de formació ocupacional que permeti a aquella persona fer realitat els seus anhels a la vida.

Permetin-me que acabi, en aquest darrer minut que em queda, fent una crida a tothom –a tothom–, a tots els que estem aquí presents i a tots els ciutadans de Catalunya: la lluita contra la pobresa i l'exclusió social forma part de la solidaritat personal de tots i cadascun de nosaltres. Si volem ser un país com Holanda, com Suècia, com Àustria, com Suïssa, hem de fer una reflexió sobre la solidaritat personal. Els asseguro que, amb dues tercers parts dels ingressos que cadascú dels que estem en aquesta sala rebem, podem viure molt bé. És més, faig una crida que Catalunya sigui un

país avançat en política social i que no hi hagi aquesta percepció social que a vegades tenim a casa nostra, a casa de les nostres famílies, a casa dels nostres amics, a casa dels nostres coneguts, per ideologia o per proximitat, que tenen una persona a casa seva que fa tasques domèstiques i que hem sentit dir: «Miri, jo ja li pago tres-cents euros, però com que la Generalitat li'n paga sis-cents, amb nou-cents ja pot viure. –No, escolti, vostè ha de pagar els nou-cents si creu que aquesta persona fa la feina per nou-cents. Els altres, els diners de tots, no estan per pagar aquests nou-cents euros que complementen els tres-cents que vostè li dóna.» Aquesta percepció social que hi ha massa sovint de justificació i de comprensió, l'hem de superar.

I acabo, per tant –acabo, per tant. Hem rebut moltes crítiques, i les assumim. I jo assumeixo personalment totes les responsabilitats, perquè el que vull fer és millorar el programa PIRMI i la reinserció social i laboral. I acabo amb aquesta carta que, juntament amb crítiques, he rebut; no diré el nom, és un receptor del PIRMI, i diu: «Estic completament d'acord amb les mesures que actualment s'estan prenent. És escandalós la gent que sense necessitar-ho, astutament» –diu ell– «està cobrant el PIRMI. Això s'ha d'acabar!» Diu..., em salto altres coses, i diu: «Agraeixo moltíssim a l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat, de..., i a l'assistenta social. S'ha portat amb una dignitat i professionalitat extraordinària.» Però el que vull dir és amb el que acaba; i diu: «Ara ja veig la sortida del túnel. A final d'any ja no ens farà falta el PIRMI, perquè ens haurem reinsertit a la societat i al món del treball.» Aquest és l'objectiu de totes les gestions que hem fet des que ens vam posar al capdavant de la gestió econòmica del PIRMI.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

A continuació, un cop han intervingut els consellers, tocaria als grups parlamentaris, però demanen que es suspengui durant cinc minuts la sessió. Va bé? (*Pausa.*) Cinc minuts; per tant, una mica abans d'un quart.

La sessió se suspèn a les onze del matí i vuit minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i sis minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

I comencem amb les intervencions dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada il·lustre senyora Eva Granados, per un temps de vint minuts. Si volen, jo, quan quedin dos minuts, els aviso. (*Pausa.*) D'acord.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom: consellers..., també vull donar les gràcies a les persones que han

vingut d'entitats, a les treballadores socials, a persones membres de les entitats municipalistes, així com sindicats, que també ens acompanyen avui a la compareixença.

Vull agrair als consellers la compareixença i les explicacions donades, però també els vull dir que el seu to a mi personalment m'ha violentat, i estic segura que a moltes de les persones d'aquesta sala i persones que ens segueixen pel Canal Parlament també els ha violentat. Jo lamento que hagin fet servir un to irreverent i un to impropï d'uns consellers que estan parlant d'un instrument de justícia social, d'un instrument que té a veure amb els ingressos mínims per sobreviure a casa nostra.

I què fem avui, 26 d'agost, al Parlament? Perquè s'han interromput les vacances per poder comparèixer aquí al Parlament. Bé, doncs, avui estem aquí al Parlament per posar cara a les persones responsables de generar el patiment de moltíssimes persones a Catalunya que aquest mes no han pogut rebre un ingrés necessari, imprescindible, per al seu dia a dia. I avui també, 26 d'agost, estem aquí per aclarir –i això és el que vol el meu grup parlamentari, ho volem aclarir– la crisi que vostès han generat. Perquè el 31 de juliol no hi havia cap crisi. Vostès han generat la pitjor crisi dels serveis socials i de moltes persones en democràcia a casa nostra.

Lamento començar així, però al conseller Mena i al conseller Cleries no els surten ni els números, ni la lletra, ni la música. No els surten els números, perquè només han fet exemples, només han explicat anècdotes, i les han elevat a categoria, una cosa totalment impròpia d'uns consellers en seu parlamentària. No els surt la lletra, perquè resulta que la renda mínima d'inserció, el PIRMI, és un instrument que no és ni del tripartit, ni de les esquerres, ni de les dretes: la renda mínima és un instrument de país, és un instrument de cohesió social i que sempre ha estat consensuat, des que el Govern Pujol el va posar en marxa i neix amb consens d'entitats socials, d'entitats municipalistes, del Govern i de l'oposició, continua sent de consens durant tot el Govern d'esquerres en aquest país, i són vostès ara els que trenquen el pacte social a Catalunya, són vostès els que, amb el canvi de la llei, trenquen el principal instrument per eradicar la pobresa al nostre país.

Per tant, no surten els números, no surt la lletra, ni tampoc surt la música, conseller Cleries, perquè resulta que vostè llegeix mesures de l'acord estratègic, però s'oblida que l'acord estratègic és un procés de negociació i de diàleg i que els acords arriben quan hi ha l'acord. A diferència de nosaltres, a diferència de les esquerres, que ha estat la manera de treballar els set anys que hem governat aquest país, vostès el que han fet és una reforma per la porta del darrere. Vostès van obviar el Consell de Treball, Econòmic i Social en la reforma del PIRMI, no el van deixar dictaminar, ho van portar en un dels articles de la Llei de mesures financeres, quan sí que hi havia un document consensuat, quan sí que hi havia un document de reforma que tots els grups parlamentaris podem subscriure perquè el vam negociar. I no només els grups parla-

mentaris: també els sindicats, també la patronal. Hem de recordar que les reformes del PIRMI al nostre país s'han anat fent amb l'acord dels empresaris i les empresàries a Catalunya, de les entitats municipalistes i de les entitats socials. Aquesta ha estat la manera de procedir fins ara, de vostès abans, de nosaltres, i ara vostès ja no són els mateixos. S'ha acabat la política social a Convergència i Unió.

A mi, conseller Cleries, m'ha semblat una mica el doctor Jekyll i en *mister* Hyde, perquè vostè aquí, en aquesta mateixa sala, el 19 de juliol ens va dir que havíem de parlar de pobresa, que havíem de consensuar. Això va ser el 19 de juliol. L'endemà s'aprova-ven els pressupostos i unes setmanes més tard muntaven el desgavell i el caos de la renda mínima en el nostre país.

Parla del pla de govern, que volen donar solució als crònics. Quina solució els han donat, senyor Cleries, senyor Mena? Els farà fora de la renda mínima. Aquesta és la manera de solucionar la pobresa crònica en el nostre país? Això és el que diu la llei que van aprovar, que acompanya els pressupostos d'aquest Govern; els farà fora.

Parla de «molèsties». Vostès no s'han pres la molèstia de tornar, en divuit dies de caos, a Catalunya, amb una crisi que vostès han causat. No s'han pres la molèstia de tornar i posar-se al capdavant de la crisi que vostès han generat. I parlen de «molèsties»? Hi ha famílies en aquest país que fa dos mesos que no cobren i veurem, si els paguen, quan els paguen. Això no és una «molèstia», això és un drama personal, consellers.

Diu que parlen de justícia social. Bé. Doncs, el president del meu grup parlamentari el 2 d'agost va ensenyar una circular que deia que es desestimaven les sol·licituds des de l'1 de juliol. Ho van desmentir. Jo avui li pregunto: quantes sol·licituds s'han donat des de l'1 de juliol de la renda mínima d'inserció? Perquè en aquests moments hi ha més persones que esperen la resolució que tenen una valoració positiva de Benestar Social però que no cobren, de Treball, que no cobren del Departament d'Empresa. Jo crec que tampoc entre vostès acaben de tenir clar quines són les polítiques que volen tirar endavant.

Han parlat, també, d'acord, de pacte, eh?, que la renda mínima és quelcom més que una prestació econòmica. Hi estem totalment d'acord, és així: la renda mínima és un acord entre la treballadora social i l'usuari, entre la treballadora social i la família, perquè la treballadora social té l'instrument econòmic, és veritat, però fa acompanyament per l'absentisme escolar, fa tasques d'inserció social i laboral. I què han fet vostès? Doncs, amb una lògica economicista, trencar el pacte que hi ha entre les treballadores socials i els usuaris del PIRMI.

Jo em pregunto, conseller Cleries, què pensa fer en aquests moments que té tots els professionals dels sectors de les polítiques socials totalment desmotivats. Els ha menystingut, els ha menyspreat, ha contractat una ETT per controlar una feina que poden fer els treballadors socials a cost zero –a cost zero! Munten un desgavell on no n'hi havia.

Parlem d'obligacions, de drets i deures. Nosaltres hi estem d'acord, és així, ho hem fet sempre així, però també hem de parlar de competències. I Catalunya té la competència exclusiva en política social. I aquestes persones han de tenir una renda i han de tenir un programa d'inserció. Hi estem totalment d'acord. Això fins ara ha estat així. Això ha canviat amb la Llei de mesures financeres, amb la reforma que ha fet per la porta del darrere d'aquesta prestació. El Govern socialista, a Madrid, durant aquest temps, durant aquesta crisi el que ha fet és intensificar l'atur, els subsidis, la renda activa d'inserció, el Prodi i l'Adapta. I és quan les persones esgoten aquestes prestacions i aquests subsidis que es traslladen a la renda mínima. Està pensat així. Ho vam consensuar així amb agents socials, amb empresaris. Són vostès que estan trencant el consens, el diàleg i el consens.

Sembla que la justificació de tot aquest desgavell és el rum-rum, eh? Parlaven del rum-rum. Com que hi havia un rum-rum, hem hagut d'enviar tots els xecs per correu. No se sap a quines adreces, perquè..., clar, el tema de l'arribada dels xecs o no-arribada dels xecs als domicilis... Vostès em poden explicar com pot ser que hi ha moltes famílies que han rebut la carta de..., de la trucada del 900? I la primera carta es rep majoritàriament bé, és la segona, que és la del xec, la que no arriba. És que..., no sé quin és el seu expert, conseller Mena, en bases de dades. Jo li recomanaria que fes servir la mateixa base de dades i la que està més actualitzada, que és la que hi ha a l'aplicació del PIRMI, és la que fan servir les treballadores socials, perquè, si no, passa el que passa. En aquests moments a Catalunya, en molts barris, la persona més buscada és el carter..., esperant el xec que no arriba i que no arribarà perquè el conseller Mena, doncs, ho ha enviat a una adreça en alguns casos...

I jo parlaré d'una anècdota, també, perquè, com que el conseller Mena, doncs, ens ha donat anècdotes, jo conec diverses perceptrors del PIRMI que fa més de quinze anys que viuen en una vila de Catalunya i que se'ls ha enviat el xec, doncs, això..., molts quilòmetres enllà, i han hagut de tornar allà on vivien, quan a l'aplicació l'adreça és correcta, i no de fa sis mesos, de fa deu anys, perfectament, sense cap problema.

Més coses que han dit. Jo crec, consellers, que ignoren els canvis que s'han fet, però és lamentable, perquè..., conseller Cleries, el diputat Cleries va votar el decret del 2010; el vam portar aquí, al Parlament. No em digui que hi ha hagut un desgavell i un canvi de regles que no hi estan d'acord, perquè Convergència i Unió ha subscrit cadascun dels canvis del PIRMI. Expliqui-m'ho, això; jo no ho entenc. Què ha passat entre el programa electoral de Convergència, el sentit del vot de Convergència, la seva explicació del 19 de juliol aquí, en la Comissió de Benestar i Família, què ha passat entre això i el dia 2 d'agost?

Conseller Cleries, vostè estava «al tanto» del que havia de passar? Perquè no ho entenem. No sé si estava «al tanto», digui-m'ho després. Jo el que sí que sé, i això és el que li deia abans, del doctor Jekyll i *mister Hyde*, és que vostè no està a favor del canvi que s'ha fet del PIRMI. Està documentat en els arxius del Par-

lament, la informació que envia el seu departament, el Departament d'Empresa –això està en el Registre del Parlament, qualsevol hi pot accedir–, en què queda clar que el Departament de Benestar i Família està en contra de la reforma del PIRMI. En què quedem? –en què quedem? Perquè vostè aquí ha fet una defensa numantina, amb poc convenciment, li ho haig de dir, perquè és evident que o abans estava equivocada o ha canviat d'opinió. Expliqui'ns-ho, si us plau.

Parlava, també, de l'informe d'Ivàlua i del frau, eh? El conseller Mena ha fet servir l'anècdota per parlar del frau. L'informe d'Ivàlua l'hem llegit tots, eh?, i podem veure, a la pàgina 80, de l'informe d'Ivàlua, que es fa una avaluació del PIRMI des del 98 fins al 2004, més enllà, fins al 2007. Què tenim? Doncs, tenim que les renúncies i els incompliments es mantenen estables al llarg del temps. És el que els he dit abans: el PIRMI no és ni de dretes ni d'esquerres, el PIRMI és un pacte social. I com que qui ho controla són les treballadores socials, hi ha un 9 per cent estable de frau que es detecta i que s'expulsa del programa. No ens vingui amb el Mohammed, que no se n'ha pogut estar, conseller Mena. El programa és un programa estable, estable en l'expulsió de la gent que no compleix els requisits, i és un programa que s'adapta a la situació de crisi que hem tingut en el nostre país. Per això es multipliquen per tres els usuaris del PIRMI, perquè l'atur a casa nostra i la pobresa han pujat molt també, s'han augmentat en aquest temps de crisi.

Senyor Mena, ens ha vingut amb els dos arxius, aquests que ha ensenyat i que han causat molts flai-xos. I parla de confidencialitat. Això li ho deuen haver explicat després de la intervenció que va fer a la ràdio l'altre dia que parlava d'un ciutadà concret, i, per tant, que desvetllava informació confidencial d'un expedient concret. Felicito que conegui ara quines són les seves obligacions com a autoritat pública.

La segona cosa: les carpetes. Aquí hi caben 34.000 expedients?, que diu que els porta documentats. Deuen haver-hi...

I, després, deia: «És que volem donar la canya, eh?, no només donar el peix.» Senyor Mena, el meu grup parlamentari li va fer una interpellació i el reprovarà en el proper Ple ordinari. Perquè per donar la canya s'ha de fer formació, hi ha d'haver en el mercat formació ocupacional. I vostè ha passat a la història com el conseller paralitzador de la formació en aquest país; en un moment que, a més, es necessita la formació, els usuaris del PIRMI tindran la canya quan vostè decideixi tirar endavant i resoldre, d'una vegada per totes, la formació ocupacional.

I amb el Mohammed no se n'ha pogut estar, eh? Vull dir, hem llegit la memòria econòmica del decret, que és el que realment hi ha al darrere. Tot això, tots aquests xecs, tots aquests moviments que hem seguit a la premsa, tot aquest desgavell és una cortina de fum; el que hi ha al darrere és la Llei de mesures fiscals i el decret.

I què diu el decret? Doncs, que es volen estalviar 50 milions d'euros, i que, com que això al final tindria una incidència pública evident, doncs, fem una cortina

de fum on fem una presumpció de culpabilitat; on fem que tots els perceptors del PIRMI siguin presumptes defraudadors i totes les treballadores socials d'aquest país col·laboradores necessàries. Perquè, si no, vostè no contractaria una ETT per controlar-los, parlaria amb les professionals del tema. Bé. Doncs, el senyor Mohammed, amb la seva lògica economicista, hauria d'anar al País Basc, perquè, si hi ha un efecte crida, la prestació al País Basc és molt més elevada. No, no..., és que no s'aguanten els arguments, senyor Mena, tot i que faci categories de..., doncs, això, d'anècdotes.

En aquest decret fantàstic que ens tenen preparat i, doncs, que ja el mirarem quan estigui aprovat i farem el que toqui, a la memòria econòmica ho diuen molt clar; una memòria que a mi em faria vergonya –em faria vergonya– d'haver signat. Diuen que generaran problemes, que tindrà una incidència important l'aplicació del decret en les persones que es veuran afectades per aquest. És una mena de sadisme normatiu, ho sembla, perquè vostès posen per escrit –ho subscriu el seu director general d'Economia Social– que tindrà una incidència important. I, tot i així, ho tiren endavant.

Però és que, a més, com que vostè fa servir això de la immigració molt vinculat al frau, a sobre, vostè també ens està mentint, perquè resulta que els 28 milions... –de 50 milions, 28, senyor Mena–, els traurà als aturats que no podran accedir al PIRMI; 28 milions dels 50 són per als aturats que vostè ara no vol que accedeixin al PIRMI; una injustícia i una immoralitat. I només 1 milió i mig, segons la seva memòria econòmica –no m'ho invento–, són temes relacionats amb l'origen o la nacionalitat de la persona. Però resulta que tots els seus exemples tenen a veure amb Mohammeds i amb imams. Això també podem saber de què es tracta.

Una qüestió més. Vostès diuen que són el Govern dels millors: l'eficàcia, l'eficiència, la simplificació administrativa... Jo els dic que són uns buròcrates, que han generat tràmits, que han contractat personal que no calia, que han generat costos. Quant costa Randstad?, quant costa el *call centre*?, quant costen les hores extres?, quant costa tot el que s'ha hagut de fer de manera improvisada en els ajuntaments? Perquè vostès no s'han coordinat, no s'han coordinat entre vostès i no s'han coordinat amb ningú, ni amb les entitats, ni amb les treballadores socials, ni amb els ajuntaments. Tant és que no s'han coordinat que el 012 no sabia res d'aquest dispositiu, ni el 012 ni les oficines de Benestar, que estaven tancades el mes d'agost. Com ens ho explica, això, conseller Cleries? Munten un dispositiu, 34.000 xecs que donen voltes per les bústies de Catalunya, el caos..., i les oficines de Benestar tancades. Jo crec que aquí hi havia gent que no estava informada i, dels que avui han vingut a la compareixença, un d'ells no n'estava.

No sé quant temps em queda... (*Veus de fons.*) Em queden dos minuts, gràcies, presidenta. És que no he pogut seguir la meua intervenció i al final he fet només la rèplica.

Els he dit que vostès han demostrat la seva ineficàcia en la lluita contra el frau. I els he dit que el frau està

detectat i s'està expulsant de manera regular en el programa, i que vostès no tenen xifres, que ho han fet a través del rum-rum.

També tinc clar que l'operació costa més que el que en trauran. Perquè vostès han de venir aquí i no fer com va fer un expresident del Govern espanyol, que va dir que hi havia armes de destrucció massiva, i tirar endavant. Vull dir, les coses es demostren i després s'actua, i vostès no ho han fet.

I quan parlem de sostenibilitat resulta que, amb el frau que poden arribar a tenir, l'estalvi que hi haurà a les finances catalanes pot arribar a ser del 0,001. Aquesta és la incidència que nosaltres calculem que poden... El que passa és que això és la cortina de fum. No és el 0,001, són els 50 milions que significa el trencament del pacte social a Catalunya quan vostès desmuntin, com ho estan fent, el PIRMI.

Hi ha persones que necessiten el PIRMI i que no el tenen, perquè no els ho han resolt. Hi ha persones que necessitaran el PIRMI i que no el tindran, perquè estan fent i han fet una llei molt restrictiva. Un jove toxicòman, en procés de rehabilitació, que retorna a la llar d'un familiar on la mare percebi una pensió no contributiva no tindrà dret al PIRMI. El necessita? Sí. Hi té dret? No. Vostès els l'han retallat. És la cortina de fum. No ens facin creure que aquells que surten de la seva llei són fraudulents; són víctimes de la seva retallada. Jo els demano que demanin disculpes a les persones, als professionals.

Ens alegrem que tornin a la transferència, que hagin reconegut l'error.

Pel que fa a la contrareforma de la renda mínima, conseller Cleries, conseller Mena, nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, vam demanar un debat tranquil sobre la reforma del PIRMI. Li ho han demanat les entitats, li ho han demanat les entitats municipalistes i les socials. Facin enrere la normativa que estan tirant endavant, si us plau, des del Grup Parlamentari Socialista els ho tornem a demanar. Rectifiquin, no aprovin el decret que va més enllà que la llei que retallen. I, si ho fan, si el decret surt al DOGC com l'hem vist, com l'hem conegut, el meu grup haurà de fer un recurs, perquè el decret que tenen no s'ajusta a la llei i expulsa les persones que transiten de l'atur directament al PIRMI i que vostès els tanquen la porta.

I, per últim, el Grup Parlamentari Socialista va interpel·lar el conseller Mena el mes de juliol. La paràlisi de les polítiques en el Departament d'Empresa i Ocupació; la manca de respecte cap als treballadors catalans que busquen feina i que, segons vostè, no la trobaran mai; el desgavell en la negociació amb empreses en crisi, i els importants errors del seu departament, de la seva actuació, eren motius suficients per a aquesta reprovació. Ara, abocant desenes de milers de famílies amb penúries econòmiques, esdevé pel Partit Socialista, pel Grup Parlamentari Socialista, el motiu principal, base, de la nostra reprovació. Espero també que els grups de l'oposició siguin conseqüents amb les paraules que vostè avui aquí ha expressat. El caos de l'agost confirma i dona més arguments al meu grup en la proposta de reprovació. S'ha mostrat avui insensi-

ble, irreverent, fent categories d'anècdotes i menystejant el patiment injustificat i immoral que han portat a les persones que més necessiten els serveis públics a casa nostra. Conseller Mena, el Grup Parlamentari Socialista creu que vostè no està capacitat per fer la feina que té encomanada al Consell Executiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers... Vull també aprofitar per saludar totes les persones que ens acompanyen avui: representants d'entitats, treballadores i treballadors socials, entitats municipalistes que assisteixen avui a aquesta reunió, extraordinària, òbviament, de la Diputació Permanent, per parlar d'un tema important, com és el futur, entenc jo, de la renda mínima d'inserció, del programa que la regula.

Vull, si és possible, evitar entrar –que és una temptació, ho he de reconèixer, ho he de confessar– en el debat de les anècdotes, del detall de les anècdotes que s'han explicat per part dels consellers, perquè em sembla que empraríem un temps preciós que hem d'utilitzar per parlar de futur i per parlar de quins són els problemes reals que afecten en aquests moments la gestió de la renda mínima d'inserció, i, per tant, aniré directament, o almenys ho intentaré, a veure si som capaços de veure quins són, d'analitzar quins són els punts febles i quins són els motius pels quals avui no podem parlar en positiu d'un programa tan important com aquest, sinó que ho hem de fer en negatiu, perquè és evident que el programa no funciona.

Volíem explicacions. Els dies previs a aquesta diputació hem repetit reiteradament que volíem explicacions i que fins que no les escoltàssim no ens posicionaríem al respecte. Avui les hem escoltat, i la veritat és que ens quedem més preocupats del que estàvem abans de venir, quan coneixem realment quina és la situació, el punt en què es troba la gestió de la renda mínima d'inserció. Dic «la gestió», però, sincerament, «la gestió» no és precisament la paraula, o «la bona gestió» no és la paraula que defineix el que està passant. Ha quedat clar avui, després de les explicacions que hem explicat, que aquesta no és una bona gestió, és evident que les coses no s'han fet bé. Ni ara ni abans; ho repetixo: ni ara ni abans.

Avui el Govern ens demana confiança, les últimes paraules del conseller Cleries eren demanar confiança, i ens deia que faríem les coses bé, que faríem els canvis necessaris i que els faríem tots junts. Però la meua pregunta és: què ha passat durant els primers vuit mesos d'aquest nou Govern?, d'aquest Govern que se suposava que era «el govern dels millors», però que, a la vista del que ha passat durant aquests set o vuit mesos, evidentment que aquesta afirmació queda absolutament fora de lloc, tot i que el conseller Mena ens

deia fa un moment que el PIRMI era molt eficient i que precisament per això hi havia tantes persones que s'hi apuntaven. Doncs, si fos tan eficient, evidentment, avui no estaríem aquí.

La renda mínima d'inserció és bàsicament un instrument de reinserció; s'ha explicat aquí. Però sabem des de fa molt temps que això no és així en aquests moments. S'ha convertit en una espècie de pensió no contributiva, una prestació social de subsistència. No oblidem que la renda mínima d'inserció és una acció de solidaritat de caràcter universal envers els ciutadans i ciutadanes amb greus dificultats econòmiques i socials, amb el propòsit d'atendre les necessitats bàsiques per viure en societat, amb els recursos convenients per mantenir-se i per afavorir-ne la inserció o la reinserció social i laboral, totes dues. I podem afirmar avui amb rotunditat que això no és el que està passant amb aquest programa. Per tant, podem parlar avui d'una perversió de la renda mínima d'inserció, perquè la finalitat per a la qual va ser concebuda no és la que avui s'aconsegueix a través de la seva gestió. I això ho sabem des de fa molt de temps.

Per tant, la pregunta que ens hem de fer és: si tanta gent està cobrant una renda mínima d'inserció a Catalunya, quan hauria de cobrar una pensió no contributiva, la culpa de qui és? És de les persones que necessiten aquesta pensió? O és de l'Administració, que és la que dona les prestacions? Perquè si ara nosaltres els preguntéssim: vostès tenen les dades de no només quanta gent cobra la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció i ajuts complementaris a Catalunya, sinó, a més, de quantes d'aquestes persones reben accions d'informació, d'orientació, de suport personal a la integració social, de suport a la formació d'adults, accions de suport per a la col·laboració cívica o suport a la inserció laboral..., vostès tenen aquestes dades? És més: tenen les dades de les persones que han aconseguit reinserir-se socialment mitjançant el pla o el Programa de la renda mínima d'inserció?

Vostès han tret l'ajuda a qui porta més de seixanta mesos rebent-la, hi han estat d'acord. És evident que si una persona fa seixanta mesos que rep aquesta ajuda vol dir que la renda mínima d'inserció no compleix el seu objectiu, que és la reinserció. Però no només estem parlant de diners, perquè aquestes persones per algun motiu no s'han reinserit. Aquesta és la pregunta que vostès s'han de fer i és la pregunta que avui ens haurien de contestar aquí, i fins ara no ho han fet. Estem parlant de serveis socials, no de comptabilitat empresarial.

Dit d'una altra manera: quan el frau és tan gran i tan massiu, segons ens explica l'Administració, i quan una prestació ha deixat de tenir efecte després de tants anys de la seva creació i ja no compleix amb l'objectiu per al qual va ser creada, la pregunta que ens hem de fer és: qui és el responsable? L'Administració, perquè no ha fet ja la reforma necessària? Dic l'Administració en termes generals perquè de governs, com s'ha dit abans, n'hi ha hagut més d'un, que han tingut la possibilitat de fer-ho i no ho han fet.

Per tant, la pregunta no ha de ser si la gent és culpable d'intentar sobreviure, si poden considerar un frau la

supervivència –perquè, realment, viure amb 450 euros no sé si és realment una manera de sobreviure–, sinó que la pregunta és: l'Administració ha fet la reforma de les prestacions per adaptar-la a la nova realitat, o no l'ha fet? I per què?

I aquí és on podem parlar de responsabilitats compartides de tots aquells que han format part dels governs a Catalunya, de tots aquests que han format part dels governs a Catalunya: el tripartit durant els darrers set anys, i també el Govern de Convergència i Unió durant els darrers vuit mesos. I la nova realitat és que en l'actualitat hi ha molta gent que no necessita ajudes de reinserció social, sinó que en l'actual situació de crisi el que necessiten és ajudes de reinserció econòmica. Molta d'aquesta gent són gent vàlida econòmicament i laboralment, i que el problema que tenen és el de la transició d'una economia de poc valor afegit a una economia d'alt valor afegit. Són milers de persones que es troben en un atur de llarga durada i que, com un dia ens recordava el mateix conseller Mena, tenen majors dificultats d'inserció laboral.

Per tant, la primera conclusió és que, si hi ha un frau tan generalitzat sobre l'objectiu d'una prestació, és potser perquè les circumstàncies han canviat i perquè necessitem redefinir l'objecte de la prestació i el seu funcionament; també la seva gestió. I això els diferents responsables que hi han hagut en els governs anterior i actual no ho han fet. Aquests objectius són dinàmics. Fa poc més de tres anys vam canviar la Llei de serveis socials i vam crear la cartera de serveis socials. La pregunta és: hem adaptat les prestacions i els serveis a les necessitats reals d'una crisi econòmica? Estem potser donant resposta a les necessitats que es plantegen durant la crisi amb una cartera de serveis pensada en una època de vaques grasses?

Segon punt, segona conclusió, important. És que, quan per seguir aquest suposat frau és més car socialment i econòmicament que el mateix frau que suposadament s'està produint, potser és que l'Administració ha volgut matar mosques a canonades. I això és el que vostès han fet: han intentat matar mosques a canonades. I aquesta és una mala utilització dels recursos econòmics, dels recursos públics. Han suposat un frau, l'han volgut quantificar i han deixat milers de famílies sense cap tipus d'ingrés per subsistir durant un seguit de dies, i algunes d'elles encara a hores d'ara. Perquè no estem parlant de famílies de classe mitjana que poden tenir algun tipus d'estalvi: parlem de famílies que viuen el dia a dia i que no es poden permetre el luxe –si és que quatre-cents euros són un luxe– de perdre un sol mes de prestacions.

Tercer punt, tercera conclusió: és la manca de coordinació. Vostès han posat en evidència durant aquests set, vuit mesos de govern, i avui ho han ratificat amb les seves intervencions, una importantíssima manca de coordinació. I vostès han comès una sèrie de pecats –permetin-me que ho digui en aquests termes– que m'agradaria aquí enumerar, almenys sis.

Primer pecat: no han parlat amb els assistents socials, que són els que coneixen la realitat del dia a dia, del que passa al carrer. I «no parlar» vol dir també no escol-

tar-los. En tot cas, si m'equivoco, vostès ara em rectificuin i em diguin que sí que hi han parlat i m'expliquin si és que confien en ells o no.

Segon pecat: perquè vostès han desconfiat d'ells al contractar una persona, una empresa externa de treball temporal –abans s'ha dit aquí– per fer tota la revisió d'uns expedients que suposadament ja hi són –suposadament ja hi són. I, si no hi són, també ho haurien d'explicar més clar, perquè haurem també de determinar per què no hi són i quines responsabilitats se'n deriven, que als expedients corresponents a cada un dels perceptors de la renda mínima d'inserció no hi han les dades que hi han d'haver i no se n'ha fet el seguiment corresponent, ni l'avaluació anual necessària, i que, per tant, les aprovacions anuals que s'han anat fent per part de la comissió interdepartamental s'han fet de qualsevol manera, és a dir, malament. Què passava? O sigui, per quin motiu s'ha fet d'aquesta manera? Quants diners ens costa això? Es podia fer d'una altra manera?

Tercer pecat: per què no han parlat amb el món local? Tornem a parlar de la Llei de serveis socials. No havíem quedat que els serveis socials havien de ser coordinats entre les administracions i el tercer sector? Vostès volen fer canvis a la renda mínima d'inserció; parlem-ne, estem totalment disposats a ajudar-los, però fem-ho bé i fem-ho entre tots, no tirem a terra el consens social i polític de la Llei de serveis socials.

Quart: vostès sempre han dit que escoltaven el tercer sector, i resulta que en la crisi que han generat aquest mes d'agost el que han fet és deixar-los a ells la feina bruta, perquè han estat ells que han hagut d'acompanyar les persones afectades, ajudar-les per fer front als pagaments, per evitar desnonaments de pisos, etcètera. I això, evidentment, pel seu compte.

Cinquè pecat: conflictes interns que hem vist i que avui mateix queden –es denota de les intervencions dels consellers– entre els mateixos departaments de la Generalitat. No s'han parlat entre els mateixos departaments de la Generalitat? Si no, no s'entén el que avui estem veient. Aquí tenim dos consellers que, pel que sembla..., vull pensar que no és així, però, pel que sembla no es parlen entre ells: un té unes bases de dades actualitzades, és el cas de Benestar Social, i l'altre no les té; uns envien un avís a una adreça i els altres paguen a un altre lloc. Tot això, què vol dir, que hi ha una base de dades, n'hi han dues, n'hi ha...? Com pot ser aquesta falta de coordinació interna entre els mateixos departaments del Govern? És més, han tingut una guerra soterrada entre vostès, de la qual el senyor Mena n'ha sortit guanyador i el senyor Cleries, perdor. Vostès volen despatxar la reforma de la renda amb onze preguntes, amb un qüestionari que avui ens explicava també el conseller Mena; un qüestionari que es fa en cinc minuts per revisar tot el procés del contingut de l'expedient d'un perceptor de la renda.

Vostès creuen que, als serveis socials, els problemes socials es poden despatxar en cinc minuts amb una enquesta? Qui ha hagut de pagar els seus desgavells, doncs, és el tercer sector, també, i novament els muni-

cipis, com hem vist el cas de Vilanova i la Geltrú que ha hagut d'avançar el que la Generalitat no pagava.

I sisè pecat: manca de respecte als ciutadans. Per què a l'agost? Per què s'ha fet això el mes d'agost, després de vuit mesos de governar? Realment, se'ns explica que s'ha fet així perquè l'única manera de fer-ho era aquesta. Però va sortir el president de la Generalitat i va dir que, si no s'hagués fet ara, a l'octubre no es podia seguir pagant. Per tant, l'autèntica raó per la qual es fa el mes d'agost és perquè es vol posar ordre, es vol posar control i rigor en la gestió de la PIRMI, de la renda? És aquesta la raó autèntica i es fa el mes d'agost precipitadament perquè és l'única manera de fer-ho? O és que s'acaben els diners i, com que no hi han més diners, o posem un aturador, ja, de qualsevol manera, o no podem seguir pagant? Perquè, si fos la segona la raó autèntica, estariem pensant que, en el cas que hi haguessin més diners, continuariem pagant tota una sèrie d'expedients i de perceptors que no tenen dret a rebre la renda en funció del que hem conegut i se'ns ha explicat.

Molta gent ha quedat fora de casa aquests dies, possiblement, perquè estan, també, en els pobles on les seves famílies els acullen, perquè no tenen renda suficient per viure; no vol dir que estiguin de vacances. Vostè ens parla de 9.000 marroquins que cobren i estan fora; evidentment que aquests no l'han de cobrar –evidentment. Però la pregunta que els faig és: per evitar aquest problema, per resoldre aquesta irregularitat, n'ha de sortir perjudicada tota la resta de la societat catalana que rep aquesta renda?

El resultat de tot plegat ha estat: primer, manca de resposta eficaç a la situació, manca de resposta eficaç a una situació plantejada que no és una altra que el canvi de necessitats socials i econòmiques; per tant, hi ha hagut incapacitat d'atendre aquest canvi de necessitats. Dos: hi ha hagut una manca de resposta de l'Administració a la necessitat de reforma. Una prestació que ja no compleix amb l'objectiu pel qual va néixer ha de ser reformada. Hi ha hagut aquí una incapacitat i, també, ineficàcia a l'hora d'afrontar aquesta reforma. I, tercera conclusió, una gravíssima descoordinació entre l'Administració, que l'han hagut de pagar els ciutadans més febles de la nostra societat. Per tant: incapacitat, ineficàcia i descoordinació.

Però, volem acabar aquesta intervenció, la del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, en positiu. Ja costa, amb tot el que acabo de dir, parlar en positiu. Però parlar en positiu en aquests moments vol dir parlar de futur. Si estem tots d'acord que l'existència d'aquesta renda és necessària per a Catalunya i que durant els anys que ha existit, en bona part, ha donat els resultats que s'esperava d'ella, el que no podem fer és permetre que la renda sigui pervertida com en aquests moments està sent pervertida.

Per tant, el Grup Parlamentari Popular proposa avui, i els ho proposa a tots, no només al Govern, òbviament al Govern, però també a la resta de grups parlamentaris, que fem un esforç per fer una autèntica reforma de dalt a baix –una autèntica reforma de dalt a baix– de la Llei de la renda mínima d'inserció, no només els ajus-

tos als pegats, als pedaços que s'estan fent fins ara, no, no...; una reforma autèntica de dalt a baix, que permeti segmentar correctament, saber a qui s'adrecen els recursos, saber què necessita cadascuna de les persones i que cadascuna de les persones rebi aquell ajut que està pensat per al problema que té, i no ficar-los a tots en el mateix sac. Per tant, ordre, control i rigor amb els canvis necessaris, però fem-los tots junts.

El conseller deia: «Ho farem tots junts.» Fins ara no s'ha fet així, conseller. Per tant, fem-ho tots junts. El Govern ha de portar la iniciativa, òbviament. Els grups parlamentaris..., el Partit Popular de Catalunya llança aquest rept, fem-ho. I tinguem també, evidentment, presents, com sempre, les entitats municipalistes, els treballadors i les treballadores socials, i també els agents del tercer sector.

Aquesta és la nostra proposta, volem fer-la en positiu. No volem avui dedicar ni un sol segon a parlar de dimissions i de reprovacions, no perquè no considerem que puguin ser necessàries, sinó perquè esperarem a conèixer la seva resposta amb relació al plantejament que jo acabo de fer per veure si en el futur l'actitud del Govern canvia i podem posar-nos a treballar tots per garantir que a Catalunya hi hagi una autèntica renda mínima d'inserció que serveixi per als objectius pels quals en el seu moment va ser concebuda.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, volia saludar a totes les persones i les entitats que ens acompanyen aquí i a altres sales. I començar dient que, quan vaig escoltar que el Govern havia decidit perseguir els defraudadors que xuclen els diners de la Generalitat, me'n vaig alegrar. Els confesso que quan vaig veure que aquests defraudadors que xuclen els diners de la Generalitat, que posen les finances en joc, eren els que percebien la renda mínima d'inserció, a mi em va generar una certa..., m'ho permeten?, una certa hilaritat –una certa hilaritat.

Perquè, mirin, estem parlant de persones sense recursos econòmics, que esperen el dia 1 de cada mes per pagar l'habitació on dormen, per pagar el menjar. I ho van fer sense previ avís, sense comunicar-ho: no ho van comunicar als afectats, no ho van comunicar als treballadors socials, no ho van comunicar als ajuntaments. Ho deia en Jordi Gràcia: «Només queda una cosa, deplorar la mesquinesa moral, la insensibilitat, i no només social, fins i tot la insensibilitat humana que porta a corregir els desequilibris pressupostaris d'aquesta manera.»

I, de fet, vostès han demostrat en molt pocs mesos, però especialment en aquest mes, ser un govern molt

dèbil amb els forts, però molt fort –molt fort– amb els febles; hi afegixo «molt fort entre els febles dels febles». Un govern que jo no sé si és amic dels negocis, però el que sí que sé és que no és gens amic dels ciutadans, i especialment si els ciutadans són vulnerables. I vostès..., mirin, tenen dret a comprovar el que vulguin, ho han de comprovar, de fet, però al que no tenen dret és a deixar milers de famílies en la indigència.

Una de les persones afectades ho explicava així: «No deixarem que els nostres fills passin gana perquè aquests senyors vulguin comprovar que som pobres.» Si ho volen comprovar, que ho comprovin, però el que no poden fer és fer reformes que facin que hi hagi gent que pugui arribar a passar gana.»

I, lamentablement, després de tot això, avui els hem vingut a escoltar atentament, i el que ens hem trobat és amb lliçons, l'un parlant de les reformes i l'altre..., vaja, no ho descriu, no?, però, fent de l'anècdota categoria i superant determinades línies vermelles que jo creia que a Catalunya i per part de les forces polítiques d'aquest Parlament no s'acostumaven a superar.

Per què hem demanat la seva compareixença? Mirin, en primer lloc, per una raó, perquè estem davant d'una crisi social que vostès l'han generat, incrementant l'ansietat, l'angoixa, les dificultats de milers, i milers, i milers de persones; perquè ho han fet el mes d'agost, intentant evitar atreure l'atenció política i tampoc se n'han sortit en això; perquè ho han fet pensant més en les retallades que en els perfils de la gent, perquè potser pensaven que aquesta gent no es queixaria, que no aixecarien la veu davant de l'Administració. Els hem demanat la compareixença perquè han actuat amb total manca de transparència amb tothom, ho he explicat abans. Els hem demanat la compareixença perquè la pobresa i l'exclusió són qüestions fonamentals que afecten el benestar de la ciutadania, però que afecten també la mateixa capacitat de desenvolupament econòmic. Els hem demanat la compareixença perquè nosaltres fem una valoració positiva de la renda mínima d'inserció. Perquè podem parlar de les reformes, però així no; així no hem de fer ni encarar les reformes. Els hem demanat la compareixença perquè vostès han situat la presumpció de culpabilitat sobre els perceptors de la renda mínima d'inserció, però una presumpció que està tenint conseqüències dramàtiques. En termes del senyor Colet: «Que suposen una mica de patiment.» (*L'orador riu.*) Una mica de patiment... Que suposen que la vida de la gent és molt més difícil aquest mes d'agost.

Què ha suposat la seva decisió? Tres maltractaments. El primer d'ells, el maltractament als professionals dels serveis socials: professionals que no han estat ni escoltats i que no han estat ni avisats; professionals que no han rebut indicacions clares, ni han pogut respondre les preguntes que els arribaven. Però un menyspreu que ha afectat uns professionals que han estat claus per sortir-nos del context en què han situat milers i milers de persones. I un menyspreu, també, cap a entitats que han estat claus suplint la incompetència dels responsables polítics que han dissenyat tot aquest procés. Uns professionals que coneixen perfectament la realitat de la renda mínima d'inserció, que

coneixen les situacions concretes que hi ha darrere dels expedients i que, malgrat tot, vostès els han menystingut.

I, miri, la darrera mostra d'això és que vostès han contractat una empresa de treball temporal per entrevistar els vint mil beneficiaris. Perquè ho han fet, no? Per a això no necessiten els treballadors: que no estan aquests prou qualificats?

El segon maltractament, els ajuntaments. Els ajuntaments que han assumit més responsabilitats de les que tenen i que han estat en primera línia d'atenció als ciutadans en aquests casos, en un mes que tenen menys treballadors, oi tant, però que han respost. Se'ls ha amagat la informació i, fins i tot, segons ens han informat alguns regidors, se'ls va negar des de l'ICASS que hi hagués cap canvi previst. Uns ajuntaments que han hagut d'atendre el doble d'usuaris en el mes en què tenen menys personal. I la pregunta és: com els rescabalaran? Què faran, convenis amb alguns o amb tots? Espero que sigui amb tots, perquè només faltaria aquesta discriminació.

I aquesta falta de respecte ho han fet trencant una tradició. Fins ara, la creació de la renda mínima d'inserció, com les reformes que s'havien produït els darrers vint anys amb governs de Convergència i Unió i amb els governs d'entesa, s'havien realitzat mitjançant l'acord polític amb els sindicats, amb les entitats socials. Però vostès han trencat aquesta dinàmica impulsada pels governs de Convergència i Unió en el passat, i seguida després pels governs d'entesa. I la darrera d'aquestes reformes es va produir el 2010 en aplicació d'una de les mesures de l'Acord estratègic que, com hem explicat, el diputat Cleries va votar. I la pregunta és: perquè ho han fet així?

El pitjor de tot és que el pitjor dels maltractaments ha estat sobre la gent i sobre la gent que més pateix; la decisió d'abonar la prestació de la renda mínima d'inserció amb un xec nominatiu en lloc de fer-ho per transferència bancària ha provocat patiment i angoixa a milers de persones, i a aquestes persones que pateixen més la crisi.

El Govern ha pres una decisió, ha actuat, però ha actuat de forma injusta, de forma improvisada i de forma ineficaç, i ha fet que la imatge d'aquest estiu siguin les cues de les oficines de Benestar Social.

Com deia Teresa Crespo, presidenta del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars de la Generalitat, en un article: «S'ha practicat un clar menyspreu cap a les persones que han estat qualificades com a sospitoses d'accions fraudulentament i en cap moment s'ha valorat les delicades i difícils situacions que moltes d'elles estan vivint parlant únicament» –com avui ha tornat a fer el conseller Mena– «de la necessitat de lluitar contra el frau.»

Senyor Mena, l'obligació d'un responsable polític és resoldre els problemes o, com a mínim, intentar-ho. Vostès han fet més difícil la vida de la gent aquest mes d'agost. I vostès sabien que moltes persones no tenen domicili fix, que tenen perfils de drogodependència, de malalties mentals, d'analfabetisme, d'alco-

holisme, de sostres fràgils; però, malgrat tot, ho han fet: han tirat pel dret. No estem parlant d'una prestació qualsevol, estem parlant del darrer esglaó, de la darrera xarxa de seguretat del sistema de prestacions que conforma el nostre sistema de protecció social, i és el darrer recurs que tenen les persones sense feina i amb la resta de prestacions esgotades. És una prestació de *supervivència* –supervivència.

Però, malgrat això, han fet la gimcana de l'agost: canvien el sistema de pagament; ho notifiquen per carta l'1 d'agost; després envien un xec, en alguns casos, no al mateix lloc, perquè, clar, han utilitzat bases de dades diferents. Tot sembla indicar, a més, que s'han equivocat; ho ha denunciat el Col·legi de Treballadors i Assistents Socials de Catalunya. Però, per cert, vostès encara no han aclarit res, en la seva compareixença, entorn dels errors a les bases de dades. Moltes persones han rebut el taló amb retard i fora del termini de quinze dies per cobrar-lo; altres, no els han pogut localitzar els serveis municipals, però ja han passat quinze dies i no el poden cobrar. És la gimcana de l'agost. I ho han fet al mes d'agost, potser com aquell professor, mal professor, que presenta un examen per sorpresa, a veure si uns quants alumnes acaben caient. Però, clar, en aquest cas, no parlem d'un examen en una classe de qualsevol facultat, parlem de la vida de la gent. I vostès el que han fet és, presentant aquest examen per sorpresa, fer que molta gent caigués; caigués, simplement, i es quedés al marge.

Les persones que reben la renda mínima d'inserció, amb totes les dificultats que hem descrit, van rebre tres cartes: per avisar el canvi, per rebre el xec i per avisar que calia demanar una cita per realitzar el control del seu expedient. I algunes han rebut una carta; altres, dues; altres, cap. Primer, «cobri el taló»; després, no l'hi envien a l'adreça correcta; després, «contacti amb el 900900500», que comunica constantment, perquè només han posat dues línies; i, finalment, «si li donem hora...», a les nou oficines que hem habilitat, només nou; i, això sí, per personal contractat per una ETT, perquè amb cinc minuts et despatxin. Aquesta ha estat la seva gimcana. I sort que no se li havien ocorregut, a vostè, idees que potser avui ha deixat anar, senyor Mena: «No poden tenir mòbil, els que estan amb una renda mínima d'inserció. No poden anar a visitar les famílies, perquè, és clar, el mes d'agost han d'estar a casa.» I, per descomptat, si paguen una quota a una ONG... (*l'orador riu*), què?, també els faran passar l'examen?

Miri, no sé si el seu Govern és amic dels negocis, el que sí que està clar és que el seu Govern no és gens amic dels ciutadans, especialment si són pobres i vulnerables. Han sotmès aquestes persones i les estan sotmetent avui a una veritable gimcana administrativa. I la resposta és que, potser, vostès així, d'aquesta manera, confien que alguns cauran i deixaran de pagar quartos. Però, miri, això no és un joc, i l'exclusió de la gent té conseqüències socials i econòmiques. I en aquest país tenim un consens –o teníem un consens–, i el consens és que sí, que ens dotàvem d'instruments com la renda mínima d'inserció perquè ningú caigués.

Què és el més greu de tot plegat? Les reaccions. I les reaccions que ens hem trobat en el Govern. En primer lloc, amb una actitud desafiant, la del senyor Colet, que va explicar que així es pretenia detectar el frau; que va parlar d'allò..., d'una mica de patiment; que va seguir el guió explicant un frau gairebé generalitzat, per descomptat, que el Govern anterior no l'havia encarat; i, fins i tot, com a alumne avantatjat, va anar més enllà dient que moltes de les seves ajudes anaven a parar a gent que vivia fora de Catalunya, quan totes les dades indiquen que el frau és entre el 2 i el 3 per cent.

Quina va ser la segona actitud desafiant? –desafiant. La del conseller Mena. El conseller Mena va fer públiques dades que no podia fer públiques. El conseller Mena, per justificar el desgavell administratiu i personal que ha afectat a milers i milers de persones, va començar –i ha continuat– parlant de la renda mínima d'inserció com si d'una política d'immigració es tractés. Avui ho ha tornat a fer. Segurament, volia una cosa: amagar la incompetència aconseguint que hi hagués un boc expiatori. Però aquestes no són les maneres, senyor Mena. Això és superar determinats límits, determinades fronteres. I això és fregar, sinó instal·lar-se en la xenofòbia institucional. Perquè vostè hauria d'explicar –vostè hauria d'explicar, i ho diuen els informes de «la Caixa»– que les persones migrades, percentualment, són menys perceptors de la renda mínima d'inserció; que és més: que vénen a treballar i que després marxen, si no troben la feina, en molts casos. I això és la responsabilitat d'un governant, i hauria de ser la responsabilitat de vostè, conseller.

Quina ha estat la segona de les actituds? La de desaparèixer, la de no existir, la d'adoptar un perfil baix. I, en aquest cas, el senyor Cleries ha complert aquest paper. Avui ha parlat de la reforma de la renda mínima d'inserció. No parlem d'això, senyor Cleries; estem parlant del que ha passat aquest estiu. Podíem haver encarat aquest debat amb tota la tranquil·litat del món, però vostès han decidit no fer-ho amb tranquil·litat, han decidit tirar pel dret. I li vull preguntar, senyor Cleries, si no s'ha sentit relegat, perquè vostè ha de vetllar pel benestar dels qui més ho necessiten. I, com s'ha actuat, ha afectat la vida de la gent que més ho necessita.

Hi ha hagut, però, una tercera actitud. Si hi ha hagut una actitud desafiant i, després, hi ha hagut una actitud..., vaja, de no existir, de desaparèixer, hi ha hagut, per mi, una actitud que ha estat encara pitjor: la de l'aval, el president Mas. El president Mas, en les seves declaracions, va avalar la tesi falsa de frau generalitzat, quan va dir que sense aquesta actuació no s'hauria pogut pagar el mes d'octubre. Estava dient –per tant, ho estava acceptant–, per tant, que hi havia frau generalitzat, quan no n'hi havia. Deia que hi havia persones que en deu anys no han rebut cap tipus de control; reproduïa, de nou, una de les falsedats que s'havia dit. Perquè el més preocupant és aquest aval del president Mas, perquè és això el que fa pensar que les declaracions i les expressions del conseller Mena o del senyor Colet són les que avui meriten per al president de la Generalitat.

Després de les disculpes –de forma, però disculpes– del conseller Cleries, al conseller Cleries no li hem sentit dir res, res més que suposés una correcció respecte al que havia fet i liderat la conselleria del senyor Mena. I la conclusió és clara: el que s'imposa és el que merita davant del president Mas. I el que merita davant del president Mas són les actituds i les polítiques del senyor Mena o del senyor Colet.

On és el patriotisme social? Aquell patriotisme social que al senyor Cleries li feia –i li fa– estar en política? Miri, la modificació, els canvis que s'han produït han afectat el patriotisme social de què vostès parlen. Perquè aquell patriotisme social va ser el que els va dur a votar les reformes del 2010. I, malauradament, el que ens hem trobat és que, d'aquest patriotisme social, en aquestes reformes no n'ha quedat res.

Vaig encarant la recta final de la intervenció per desgranar el que nosaltres entenem que ha estat l'objectiu d'aquestes reformes. I l'objectiu no ha estat només un error administratiu, al darrere hi ha una manera de fer i una determinada opció política caracteritzada per manca de sensibilitat social, en aquest cas, ho afegeixo, manca de sensibilitat humana, pel canvi de paradigma en les polítiques socials, i, ho afegeixo, per una política classista –classista. I això és greu. I permetin-me que m'expliqui..., explicar per què crec que és greu.

Vostès van demonitzar fins ara allò que era públic com a ineficaç, perquè generava dèficit. Ara estan demonitzant una cosa que encara és més dràstica: les prestacions socials. I això és nou, aquesta estratègia d'acusar les persones de situació de pobresa i d'exclusió, de no voler treballar, d'aprofitar-se de les prestacions... De fet, ja ho va fer Thatcher; ho va fer Reagan, fa una pila d'anys. Ser pobre, patir una situació d'exclusió social no és cap delictes, és la conseqüència d'un model social que afavoreix l'exclusió i les desigualtats. I avui el que ens trobem, segurament, és davant d'un canvi de paradigma en els serveis socials. El seu projecte és transitar de l'estat social a l'estat assistencial. Les mesures adoptades en la Llei de mesures fiscals i financeres van en el sentit de dificultar l'accés i d'endurir les condicions de protecció de la renda mínima d'inserció. I la reforma de la renda mínima d'inserció, tal com està plantejada, no només és una retallada, en la mesura que endureix les condicions d'accés, és també la supressió del dret a rebre la prestació, en la mesura que es condiciona a la disponibilitat pressupostària.

De fet, d'alguna manera, implica tornar a la situació del PIRMI de principi dels noranta, que va ser superada per la Llei de la renda mínima d'inserció, amb Govern de Convergència i Unió, i per a l'enfortiment de la prestació, després, amb els governs d'entesa.

Fins ara, la renda mínima d'inserció es configurava com un dret social bàsic de les persones en situació de pobresa; el mateix nivell jurídic i consensual que qualsevol altre dret social. Amb les modificacions que pretenen fer hi ha un retrocés qualitatiu: s'acaba amb un dret social i es retorna a un escenari de prestació graciable, no vinculada a la ciutadania social, molt en la

línia de la reestructuració neoliberal o assistencial de l'estat del benestar; thatcherisme enfront de l'estat del benestar. I així, senyor Cleries, passem del model socialcrisià, de polítiques socials del pujolisme, inspirat en la democràcia cristiana europea, que es veu avui reemplaçat per un model neoliberal, on s'inspira, segurament, el senyor Mas.

La Llei de serveis socials vigent considera que l'accés als serveis socials és un dret universal, i la llei i la cartera situen la renda mínima d'inserció com un servei social bàsic en forma de prestació econòmica. Per tant, la modificació que pretén el Govern és un atac polític frontal, i jo diria que també jurídic, al model de dret incorporat a la vigent Llei de serveis socials, impulsada pel Govern d'entesa.

El més greu és que tot això, a més, es fa des d'un enfocament classista. I no ho dic de forma gratuïta. Mirin, una política classista, aquí i arreu, és la que afavoreix les rendes més altes amb la supressió de l'impost de successions, per exemple, i que retalla serveis i prestacions socials de la majoria. Una política classista és la que estigmatitza –i vostè, senyor Mena, avui ha estigmatitzat– les persones que pateixen pobresa i exclusió social, estenent la sospita sobre la legitimitat de les prestacions que reben. Vostès es preocupen molt –una barbaritat, eh?– del frau per demostrar en la renda mínima d'inserció. Actuïn! Però, en canvi, vostès no han fet encara una sola proposta, cap iniciativa per combatre el frau fiscal, per lluitar contra el frau fiscal, per aconseguir que qui té més rendes aporti més. En això no hi ha ni una sola proposta entorn de l'economia submergida i del frau fiscal que tenim, i, com poden suposar, un 40 per cent del deute que té la Generalitat.

Per això, nosaltres entenem que vostès avui havien de demanar, en primer lloc, disculpes; no les han demanades. En segon lloc, havien d'anunciar que aturen les reformes, esperant parlar amb el sector i amb les forces polítiques; no ho han anunciat. Vostès, avui, havien de dir que garanteixen el dret; no ho han dit. Vostès, avui, havien d'assumir responsabilitats –per començar, pel senyor Colet, que, amb les seves declaracions, va empitjorar les coses i, amb el seu disseny, va deixar molta gent en la indigència–; no ho han fet.

Per això, nosaltres demanem que en la seva rèplica el que facin és assumir responsabilitats, demanar les disculpes que han de demanar. Perquè el seu Govern no només s'ha equivocat, s'ha equivocat afectant la vida de la gent. El seu error no ha estat un error de comunicació. El seu error ha estat un error de sensibilitat humana amb la gent que ha deixat de percebre una renda que era fonamental per a la seva subsistència. I, per tant, nosaltres el que demanem són responsabilitats polítiques, que no hem escoltat; un canvi d'actitud, que no hem vist, i la rectificació que toca. I que anunciïn que aturen les reformes que han iniciat en la renda mínima d'inserció, perquè es pugui fer per consens. Si no és així –especialment m'adreço al senyor Mena–, no tindrem més alternativa que demanar-li que no continuï, perquè la política no es pot fer així.

Acabo –ara sí que sí, senyora presidenta. Miri, Oriol Güell, en un article recent, explicava –Oriol Güell, en

un article recent— l'estratègia del senyor Reagan, no? El senyor Reagan va trobar la reina de la beneficència per accedir al poder, i amb un cas inventat —ell acreditava que era cert— va aconseguir fer que les polítiques socials desapareguessin als Estats Units.

Senyor Mena, vostè m'ha recordat tant el senyor Reagan, quan parlava de la «reina de la beneficència»! La pena és que avui, aquest discurs tan Thatcheriana o tan Reaganiana el tinguem amb un conseller d'Empresa i Ocupació, un conseller clau per a la recuperació econòmica i un conseller que ha de fer les coses amb sensibilitat social. I, malauradament, aquesta sensibilitat que havíem trobat tradicionalment també en el pujolisme, amb uns trets i unes característiques de què nosaltres discrepàvem, però que l'havien trobada, avui no l'hem trobada en les compareixences dels consellers, i especialment en la compareixença del senyor Mena.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, en primer lloc, voldria donar la benvinguda a tota la gent que ens acompanya.

I voldria començar manifestant i expressant de forma molt sincera la solidaritat amb aquells agents que s'han vist implicats aquestes darreres setmanes en allò que podríem definir —i ho defineixen observadors molts diferents— com un autèntic desgavell a nivell de gestió. Solidaritat en primer lloc amb els ens locals, amb els treballadors socials; solidaritat també amb els agents socials, amb les entitats del tercer sector, que han hagut de suplir la solidaritat que no ha pogut aplicar el seu Govern; ajuntaments de diferent signe polític, de Convergència, del PSC, d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana, que han hagut de fer front a una urgència, a una manca de previsió del seu Govern i que, en definitiva, han ajudat com a mínim a solucionar o a fer un xic menys angoixant la situació que vostès han generat aquestes darreres setmanes. Però sobretot solidaritat amb les persones que s'han vist afectades per la seva decisió, persones que tenen noms i cognoms, que lògicament nosaltres no els desvetllarem, nosaltres no anirem contra la Llei de protecció de dades, però que són persones de carn i ossos: mares solteres amb fills, famílies nombroses, persones que tenen dificultats per arribar a final de mes i que vostès els han sotmès aquestes darreres setmanes a una situació certament angoixant i lamentable.

Nosaltres ja vàrem advertir en el debat de la Llei de pressupostos i la Llei d'acompanyament que vostès estaven tirant per un camí que tenia riscos notables, riscos a nivell d'un dels patrimonis més importants que té el nostre país, que és la cohesió social. La retallada que han aplicat en els ajuts universals a les famílies, en la Llei de barris i, ara, en la percepció del

PIRMI significa una autèntica lesió, ho repeteixo, a un dels fonaments del nostre país, que és la cohesió social.

Tenien camins alternatius, perquè la retallada que vostès van aplicar no era inevitable. I en posaré un exemple que el repeteixo, perquè em sembla que val la pena que tots plegats el sapiguem: vostès, amb poques setmanes de diferència, varen perdonar 350 milions d'euros a famílies riques, benestants, d'aquest país, a través de l'impost de successions, i en canvi poques setmanes després escatimen 130 milions d'euros a 34.000 persones que viuen en situació precària en el nostre país. I això és una tria, és una tria voluntària que vostès han fet. No és obligació: han triat aquest camí, en podien haver triat un altre.

Nosaltres esperàvem que avui en la seva compareixença donessin resposta a allò que era la petició, la sol·licitud que es va fer en el seu moment, que diu exactament: «que doni explicacions sobre el desgavell i les injustícies ocasionades pel canvi de mecanisme de percepció de la PIRMI el mes d'agost». El conseller Cleries hi ha destinat el zero per cent de la seva intervenció; el conseller Mena, escassament quatre minuts.

Però el més preocupant no és això només: és que en tota la seva intervenció no hem sentit ni una proposta de futur sobre la reforma del PIRMI o altres alternatives, cap ni una —més enllà d'alguna cosa genèrica que ha comentat el conseller Cleries, que després en tot cas la podem comentar—; tampoc hem sentit cap reconeixement d'error —més enllà del que afirmava el conseller Mena en el sentit que no havien previst donar el tiquet d'autocar, o de tren, o del que fos, perquè la gent pogués desplaçar-se—, i sobretot, i el que és més penós, cap disculpa, cap ni una.

La conclusió a la qual hem d'arribar és: la gent que es va manifestar aquests dies a la plaça Catalunya, la gent que es manifesta avui davant del Parlament, o que van fer cues en ple mes d'agost al davant de les seves oficines, van errats? Es queixen per queixar-se? No tenen cap raó?

I una altra pregunta relacionada amb aquesta: mentre aquestes persones estaven fent cues, estaven essent estigmatitzades pràcticament com a delinqüents, on eren vostès?, on era el conseller Mena?, on era el conseller responsable de la cohesió social d'aquest país, que és el conseller Cleries? Vostè no va aparèixer, vostè no va dir absolutament res —absolutament res.

Ho repeteixo: l'objectiu d'aquesta comissió havia de ser resseguir els errors que s'han provocat aquestes darreres setmanes. Quins errors són? Al meu entendre, es podrien sintetitzar en sis.

Primer: manca d'informació. Vostès no han informat ni els professionals, no han informat ni els usuaris, ni tampoc han avisat i informat els ens locals, els ajuntaments, els consorcis, cap ni un. I d'això se'n diu deslleialtat institucional, però també se'n diu incompliment de la Llei de serveis socials, que situa els ens locals com un dels factors capitals. Per què s'han saltat els tècnics municipals? És que consideren que són prevaricadors i còmplices d'un frau massiu? Els con-

sellers pensen que els professionals de la nostra xarxa de protecció social, els tècnics de departament, ja sigui a escala municipal o a escala més àmplia, apliquen sense rigor i sense professionalitat el PIRMI? Per què han actuat amb deslleialtat institucional i no han tingut en compte els ajuntaments?, bona part dels quals, fins i tot el seu partit polític –recordo les declaracions del senyor Xavier Trias a Barcelona–, no han estat informats d'aquesta qüestió. Per què?

Segona qüestió: el moment escollit. Vostès trien l'agost, i encara va i el secretari general d'Empresa ens fa la brometa i ens diu: «Hem actuat a consciència durant el mes d'agost, perquè aquesta gent no fa vacances. Sabíem que algunes persones patirien.» Home, doncs, sort que ho sabien, perquè, si no ho arriben a saber, malament anem. Vostès per què trien l'agost? Doncs, bàsicament trien l'agost per perjudicar, per fer mal, per improvisació, perquè no hi ha cap pla dissenyat per lluitar contra el frau, perquè durant tota la seva intervenció no hem sentit ni un percentatge del frau que vostès han detectat, ni un. Ens ho diguin; ens digui, conseller Mena o conseller Cleries, quin percentatge de frau hi ha, quin pes significa en el global del PIRMI, quantes persones afecta, quin volum representa en el pressupost de la Generalitat. I, si m'ho permeten, jo els afegiré també el percentatge que significa respecte a aquests 350 milions que vostès han perdonat a famílies benestants d'aquest país.

Tercer problema: el sistema utilitzat i les excuses també amb els retards de correus. Ens surt també el senyor Colet..., que aquests dies se n'ha fet un fart, de fer declaracions desafortunades, i que tampoc hem sentit que vostè, conseller Mena, l'hagi desautoritzat, i em sap greu perquè sé que el tinc al darrere justament meu, però resulta que dona les culpes al servei de correus, dona les culpes al missatger, en comptes d'autoinculpar-se. I la pregunta que ens fem és: si donem per suposat que cada enviament de correu certificat costa 2,55 euros i que, multiplicat pels 34.000 perceptors, donen 86.700 euros, quin cost ha representat per a les arques públiques, per a les malmeses arques públiques, el seu sistema de gestió? Volem saber-ho, volem saber què ha representat a nivell de cost.

Quart problema: vostès prenen les decisions a l'agost i quan, a més a més, tant la Direcció General de Cooperatives, el cap de servei que porta el PIRMI..., pràcticament tothom es troba de vacances. La gent truca a un telèfon, ningú contesta, i ens trobem aquí amb un autèntic desgavell. I va i donen la gestió al SOC, i la donen a una ETT..., que, per cert, voldríem saber de quina forma se li ha atorgat a aquesta ETT, si s'ha fet concurs, si hi ha hagut algun sistema, i quin cost ha representat també això per a les arques públiques. Resulta que vostès han fet allò que semblava impossible: vostès porten al Parlament una llei en teoria per simplificar els tràmits administratius, i en ple mes d'agost generen el caos administratiu més gran que ha tingut aquest país en matèria de serveis socials en tota la seva història. Doncs, vaja, certament sí, és necessària una llei de simplificació administrativa; però per a vostès, no per als altres.

Cinquena qüestió: base de dades. Resulta que vostès tenen una base de dades absolutament caducada. Això

no és culpa dels anteriors, és culpa seva, perquè quan vostès emprenen una mesura d'aquest tipus el primer que han de fer, lògicament, és vetllar perquè les dades siguin correctes, per no trobar-se amb la situació amb què vostès s'han trobat.

I sisena qüestió, i francament lamentable si tenim en compte que a més a més el decret de coordinació del PIRMI parla precisament d'una coordinació necessària a nivell interdepartamental: vostès no es coordinen. El conseller Mena, en teoria, no parla amb el conseller Cleries, no hi ha cap tipus de coordinació. I la qüestió és que un no apareix, l'altre en teoria declara, i aquí en tot cas hi han posicions contradictòries i hi ha, ho repeteixo, escassa coordinació entre les dues parts. Perquè la pregunta que ens fem és que, si en aquests moments s'està parlant que hi han prop de quatre-centes persones que seran suprimides d'auxiliar administratiu, per què el Govern de la Generalitat va i ho contracta amb una ETT? No hi havien professionals a nivell de Benestar o a nivell del departament d'Empresa i Ocupació per fer aquesta feina? No hauria estat això també més econòmic també per a les arques públiques? No hauria estat aquesta una millor opció, tenint en compte que a més a més eren persones molt més preparades per donar informació als ciutadans o ciutadanes?

El més preocupant d'aquests sis errors –i segurament n'hi podríem afegir d'altres– és que vostès han acabat afectant famílies d'aquest país i han acabat generant un espectacle lamentable. Perquè, francament, que en un país una part dels seus ciutadans siguin criminalitzats, siguin obligats en ple mes d'agost a fer cues per allò que tenien garantit com a dret, ens sembla absolutament lamentable. Vostès es varen presentar com «el govern dels millors», en teoria el govern de l'excel·lència, però a l'hora de la veritat s'ha demostrat que aquest govern de l'excel·lència més aviat semblava el govern de la incompetència.

I tot aquest enrenou es munta quan en definitiva no sabem o vostès no ens han dit en tota la seva intervenció –i fixi's que han tingut una hora per poder-ho explicar– quines són les xifres reals del frau; o sigui, tot aquest enrenou sense poder-nos dir quin percentatge. Quin és el percentatge sobre el pressupost del PIRMI? Quin és el percentatge sobre el pressupost del Departament d'Empresa i Ocupació? Quin és el percentatge sobre el pressupost de la Generalitat? Quines són les dades? Ens ho diguin, si us plau.

Volem saber, a més a més, més enllà del que vostès han fet, i ho ha fet especialment el conseller Mena, que és elevar l'anècdota a categoria, generalitzar casos, que ens parli de dades, de percentatges i de xifres; és això el que volem saber. No volem saber ni noms, ni cognoms, ni casos concrets. El que volem saber és, sobretot, percentatges i quin és el volum de frau que vostès amb aquesta modificació han aconseguit establir.

Quines són, en tot cas, les conseqüències d'això? La conseqüència de tot plegat és que vostès, amb les seves mesures, han acabat afectant un dels pilars del nostre país, que és la cohesió social; en definitiva, han

acabant afectant un aspecte fonamental. I ens preocupa, lògicament, aquesta situació generada el mes d'agost; però ens preocupa també, i sobretot, el que pot succeir els mesos següents. Perquè vostè, conseller Mena, comentava que hi hauria els propers mesos, el mes de març, un 69,8 per cent de persones que estarien sense atur. Quin pla té el Govern de la Generalitat per a aquesta gent? Vostè no ens ha explicat res, absolutament res, ni una sola proposta. Què pensa fer amb aquest 20 per cent d'atur que hi ha en aquests moments en aquest país? Quines mesures pensa vostè aplicar? Quines propostes hi han?

Nosaltres en vàrem fer algunes; en vàrem fer algunes quan en el seu moment es van debatre la Llei de pressupostos i la llei d'acompanyament, i en vàrem fer algunes també quan vàrem fer una interpellació, justament en el darrer Ple abans del període estival, al conseller Cleries. Li vàrem proposar que vostè liderés un pacte nacional contra l'exclusió social i l'eradicació de la pobresa. La seva contesta és que ens convocaria el mes de juliol, la setmana següent. Encara ho estem esperant. I, en comptes d'això, el que vostè ha fet és apressar-se a impulsar una reforma de forma absolutament, ho repeteixo, coordinada, sense cap tipus de planificació, i que afecta la gent necessitada d'aquest país.

El més preocupant –i vaig acabant, senyora presidenta– és que vostès han impulsat això sense cap tipus de pla, de forma absolutament desproporcionada, sense cap tipus de consens ni amb el món local, ni amb els agents socials, ni absolutament ningú, i obviant altres formes que hi havien per lluitar contra aquest possible frau que hi pugui haver en el tema del PIRMI. I dona la impressió, per aquesta metodologia, per això que vostès han fet, que el que els preocupa més és acabar d'enfonsar allò que és una de les peces bàsiques d'aquest país en matèria de cohesió social, i no pas impulsar una autèntica reforma del PIRMI.

I voldríem acabar fent una crida. Nosaltres no demanarem, com a mínim en primera instància, la seva reprovació. Tampoc serviria de res per a la gent que està avui al carrer. El que els demanem és que rectificuin, que demanin disculpes a la gent, que retornin al camí del consens, que liderin –i això li ho demano específicament al conseller Cleries– un pacte de país per lluitar contra l'exclusió social i, en definitiva, que recuperem el diàleg en una matèria absolutament sensible i en la qual ens juguem el futur del país. Aquestes darreres setmanes, mesos, hem pogut assistir a casos de violència en determinats països del nostre entorn; nosaltres no volem trobar-nos en aquesta situació, i, òbviament, mantenir allò que són els elements bàsics de la cohesió social és una fita ineludible per poder-ho evitar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació li pertocava al Grup Mixt i al Grup de Solidaritat, però, al no ser present a la sala, passem a donar la paraula

al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Saludar també les persones i entitats que ens han volgut avui acompanyar en aquesta Diputació Permanent, tant els que estan en aquesta sala com els que estan a l'altra sala.

Moltes gràcies, consellers. Moltes gràcies, en primer lloc, per la seva predisposició immeditada que van fer saber a aquest grup parlamentari per comparèixer davant d'aquest Parlament. I també moltes gràcies per les seves exposicions avui, referides a tot el que envolta a la situació de la renda mínima d'inserció i a les accions que, amb relació a aquest programa, s'han engegat darrerament i tenen previst endegar en el futur.

Si els sembla, el nostre grup parlamentari ens centrarem i parlarem del PIRMI, que és l'objecte d'aquesta compareixença. I crec que, a més, en el nostre cas, ho podem fer des de la credibilitat. Credibilitat en aquest tema i en aquesta matèria, cosa que no estic segur que sigui el cas d'altres grups que han intervingut –credibilitat en aquest tema i credibilitat en aquesta matèria. Perquè, d'entrada, cal recordar que si existeix un programa com aquest és per decisió política d'un govern de Convergència i Unió. I si ara es vol fer sostenible i viable aquest programa i no deixar-lo a la deriva més absoluta, que és cap a on anava, també serà per decisió política d'un govern de Convergència i Unió.

Dic això per centrar el tema i per deixar clar fins a quin punt valorem aquest programa i la seva eficàcia possible, si es fa d'acord amb la seva naturalesa, i que la darrera cosa que vol aquest grup parlamentari i aquest Govern és disminuir-lo, entre d'altres moltes coses perquè, com es diu col·loquialment, ens en sentim pares, de la criatura.

Dit això, a tall introductori, perquè veig que alguns portaveus, amb tanta crítica tan desfermada però, alhora, si m'ho permeten, tan poc sòlida, avui mateix han hagut de recórrer a no sé quins temes i a no sé quins argumentaris perquè demostren que els importa més el titular fàcil i sonant que la renda mínima d'inserció per ella mateixa. Crítica i cerca de titular, alguns d'ells ja preparat, alguns van demanar dimissions als consellers abans d'aquesta compareixença, al marge de les explicacions dels consellers, cosa que els delata molt i els deixa bastant en evidència. Perquè, mirin, si d'entrada els hagués importat i preocupat tant el PIRMI, si els hagués importat tant, els darrers set anys que han governat no haurien deixat que un programa com aquest anés cap a la deriva més absoluta, en perjudici d'aquells col·lectius per als quals va ser creat i impulsat aquest programa.

De l'exposició dels consellers, en destaquem i en valorem tres grans aspectes que, per nosaltres, han quedat clars. Primer, la necessitat de les mesures concretes que s'han emprès i el perquè del moment que s'ha realitzat i la forma en què s'ha fet. El segon, i segurament el més important, i és que amb relació al PIRMI, i aquí s'inclouen aquestes mesures, no són aïllades i

hi ha projecte, hi ha projecte social i hi ha projecte laboral; no és allò d'anar fent i anar fent bullir l'olla, sinó reforçar tots els elements que donen autenticitat i eficàcia a aquest programa, itineraris socials –n'han parlat– i itineraris laborals específics i personalitzats. I tercer gran aspecte que ha quedat clar: que hi ha coratge, que hi ha decisió i que hi ha serietat.

Amb relació a les mesures que s'han emprès i que han estat objecte de molta cridòria política, si m'ho permeten, és allò que «algú ho havia de fer». Com és prou conegut, aquest Govern..., a part d'impulsar un seguit de mesures difícils per treure el país del forat en molts ordres, aquest Govern té una feina afegida que és arreglar molts dels «estropicis» amb els quals s'ha trobat, fruit o de la inacció o de la incapacitat o de la deixadesa o d'aquesta mena de can seixanta que s'havia instal·lat en el Govern anterior, i, a més a més, sense un duro al calaix i ple de deutes fins a dalt de tot. I encara la senyora Granados preguntava què ha passat de l'any passat fins ara?

Doncs, miri, senyora Granados, ha passat això, que és aquesta la situació que hem trobat i no només hi hem de fer front, sinó que l'hem d'arreglar.

Hem trobat molt oportú que els consellers, i especialment el conseller Cleries ens hagi recordat què és exactament el PIRMI, per què va ser creat, quina és la seva naturalesa, quin és el seu objectiu final; molt oportú. Perquè crec que aquests dies alguns polítics diuen, opinen i escriuen sobre el PIRMI amb uns termes i unes exigències que res tenen a veure amb aquest programa. I aquest és el primer símptoma de com i fins a quin punt s'havia deixat desvirtuar aquest programa en els darrers anys. La renda mínima d'inserció, i s'ha dit, té una naturalesa molt clara per la qual va ser creada; és un programa basat en drets i en obligacions, drets i deures, destinats a uns perfils de ciutadans amb unes circumstàncies molt particulars, i amb un objectiu molt clar: la inserció d'aquestes persones, inserció social i, si és possible, inserció laboral.

I el gran èxit de la PIRMI, com s'ha dit, és que la gent no es cronifiqui en aquests programes i que, per tant, se'n pugui sortir. Programa específic per a col·lectius molt específics amb drets i obligacions, i amb un únic objectiu que és la inserció d'aquestes persones. No és una paga i ja està. Ho dic i ho subratllo, perquè després s'entenen moltes de les coses que han passat i moltes de les coses que s'han de fer per tornar a la seva naturalesa inicial. I ho dic i ho subratllo, perquè s'entengui l'origen del problema, la causa efecte, la inacció o la deixadesa política, o aquesta mena, com he dit, de can seixanta que es va instal·lar en força àmbits d'aquest Govern, i que va derivar també que, entre d'altres coses, la PIRMI deixés de ser un programa basat en drets i obligacions i un programa útil per no cronificar la marginalitat de determinats col·lectius.

El PIRMI ha passat a ser i ha derivat a ser la prestació fàcil i ràpida de molts col·lectius que no responen al col·lectiu de beneficiaris per al qual estava pensat i creat aquest programa: persones que, tenint un problema laboral, no tenen un problema ni de marginalitat, ni de risc social d'exclusió. I tots en coneixem, de ca-

sos al voltant nostre, de gent que en aquests moments està cobrant el PIRMI i no responen ni a casos ni de marginalitat, ni d'exclusió social. Va passar a ser una paga, una paga més que degenerava dret, però que les obligacions passaven a un segon pla molt difuminat. I la PIRMI o el PIRMI –perdonin, la PIRMI sempre col·loquialment dit, la PIRMI– perdia i ha perdut per sobre dimensionament, per desnaturalització d'aquest programa, ha perdut la seva eficàcia en la lluita contra l'exclusió social i la pobresa.

Aquesta deixadesa política dels darrers anys va fer passar la PIRMI d'una política activa a una política passiva, amb tot el que això comporta tant a nivell de concepció com a nivell de tractament i de gestió. I ara això algú ho ha d'arreglar, per fer-lo eficaç per a l'objecte i la naturalesa que va ser creada.

I, és clar, aquesta deixadesa política, aquest «tothom hi cap», aquesta prestació gairebé automàtica i segura, i les derivades que va tenir i que acabo de citar, han estat el camp abonat i ben adobat pel frau; un frau cada vegada més gran. No fa falta i no feia falta massa estadístiques i dades perquè els mateixos professionals d'entitats i col·lectius ho veien i avisaven que calia replantejar moltes coses amb relació al PIRMI. I algú es feia el sord, i no prenia les decisions al respecte, i ara algú s'hi ha de posar seriosament per fer-hi front. També els podríem dir molts professionals de l'àmbit, moltes entitats i molts col·lectius que diuen: «Ja era hora que us hi poséssiu, en això.» Desvirtuació, desnaturalització del programa de la renda mínima d'inserció amb el camp i el context abonat per frau en aquest programa.

Aquest és el tema: fer front a tot això i deixar de mirar cap a un altre costat. Aquest és el tema. No despistin amb perdigonades diverses i mirant de furgar en aquesta cosa concreta o en l'altra. No despistin, la feina d'aquest Govern ara és doble: lluitar contra un frau que ha anat creixent exponencialment i recuperar la naturalesa del Programa de la renda mínima d'inserció. I veure què cal fer amb tot aquell perfil de gent que ara, cobrant la PIRMI o el PIRMI, no respon a aquest perfil d'usuaris, de beneficiaris amb situació de marginalitat o d'exclusió social.

Desnaturalitzar el programa, fer-ne una olla barrejada de tota mena de situacions com s'havia deixat fer aquests darrers anys posa del tot en risc l'eficàcia i la sostenibilitat del programa, i nosaltres no estem disposats que això passi. I per això s'ha actuat, i per això hi ha tot un pla i una estratègia per tal d'adequar el PIRMI i que amb la situació econòmica actual segueixi sent una eina útil al servei de què? Al servei de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I això es farà a partir de totes les mesures i replantejaments que han anunciat els consellers i que no cal que jo repeteixi.

En la sessió d'avui hem vist com ara ha nascut, o millor dit, ha revifat el tripartit. I veig que vostès, senyors del tripartit, ho han fet posant en relleu els pitjors vicis que va ser aquesta fórmula de Govern i que la gent i el país va voler passar pàgina. Senyor Herrera, no sé si deixar un país amb set-cents mil aturats és l'exemple de com s'ha de tractar bé les persones.

En la renda mínima, com en d'altres temes, com en el tema de la situació crítica de les finances de la Generalitat, etcètera, ens trobem que resulta que els grans causants del problema ara volen, i ho pretenen, erigir-se en salvaguardes de les essències i de les solucions. Però es que en el cas que ens ocupa és pitjor, perquè amb les seves intervencions i amb les seves declaracions d'aquests dies la meua conclusió és que és molt clara: vostès, a part d'espantllar i pervertir aquest programa, ara, a més a més, són condescendents amb el frau, i nosaltres per aquí no hi passarem.

Mirin, vostès, senyors del tripartit, i s'ha dit, estaven més que avisats que calia actuar. Feia temps que els avisaven: que el programa s'estava desnaturalitzant, que hi havia frau o trampes, trampes de la pobresa; que hi havia gent que cobrava que no vivia aquí, a Catalunya; que hi havia gent que estava morta i que seguia cobrant; que hi havia gent que tenia una feina i que seguia cobrant això. Vostès estaven més que avisats per part d'aquests professionals, que vostès ara s'erigeixen en defensors seus, i no els van fer ni cas, perquè no van tocar absolutament res i van deixar que la cosa anés a la deriva.

I ara resulta que, en comptes de ser una mica allò continguts en les seves asseveracions i gesticulacions, vostès, al contrari: ni una sola crítica en aquesta gestió tan calamitosa, si em permeten, que portava aquest programa pel camí del pedregar; ni una sola crítica a la gent que fa frau –ni una sola crítica–; que, a més a més, resulta, senyor Herrera, que si aquest que fa frau resulta que no viu a Catalunya gairebé vostè ens demana que li fem reverències. I nosaltres denunciarem el frau, visquin a Catalunya o no visquin a Catalunya.

Ja entenc que potser per a alguns que els responsables polítics, per exemple, el Ministeri de Treball, parla que sols hi ha un 25 per cent del frau a l'atur, i clar..., si sols un 25 per cent de frau a l'atur, potser vostès ens estan proposant que esperem que hi hagi un 75 per cent de frau a la PIRMI perquè comencem a fer alguna cosa.

I no hi passarem, perquè no hi ha res més antisocial –no hi ha res més antisocial– que posar en risc els programes i els recursos destinats als col·lectius més vulnerables. I de seguir com s'ha seguit fins ara, això hauria passat, això en el PIRMI i això en molts dels àmbits i programes de l'estat del benestar. Per això agraïm i compartim les intervencions dels consellers, intervencions abordant d'arrel el problema i la solució. Ni els consellers s'han deixat arrossegar, ni tampoc ho farà aquest grup parlamentari, ni quedar teranyinats en la cosa concreta i perdre la perspectiva d'on hi ha el problema del PIRMI, que, hi insisteixo, és doble, i és sobre els dos que cal actuar.

No m'hi referiré massa amb les fases de l'acció concreta d'aquest mes d'agost, per dues coses. Primer, perquè els consellers ja han explicat el perquè es va fer, per exemple, amb un taló, el perquè s'ha hagut de fer en aquesta època, qui estava avisat d'aquesta acció, quines excepcionalitats i mecanismes es van posar en marxa per a persones que ja se sabia que no estaven en el domicili que constava o que estaven domi-

ciliats en nom d'alguna entitat, a diferents col·lectius, que s'hi han referit els consellers, no?

Em sembla, també, que no costa massa d'entendre que, quan hi ha una acció concreta per a detectar el frau, no s'escampa als quatre vents, i s'avisa a tothom amb temps suficient perquè més d'un pugui fer els aranjaments que calgui o torni a presentar-se a Catalunya amb allò del «ja torno a ser aquí». Em sembla que això és clar quan hi han accions contra el frau.

Ja s'ha explicat, i si algú vol buscar tres peus al gat o donar voltes i voltes a coses que ja s'han explicat, jo crec que és per tapar o per no abordar o per incapacitat d'abordar el problema de fons. I nosaltres sí que volem abordar el problema de fons i concentrar-nos en la solució, més que anar-nos recreant en el problema. I per això diem, clar, que de les intervencions dels consellers ha quedat clara la necessitat d'aquesta mesura, però que forma part, aquesta mesura, dins del que és una estratègia per tornar a situar la PIRMI en el que era la seva naturalesa, el seu objectiu: un projecte social, un projecte laboral.

I, per acabar, una reflexió més general, no?, perquè aquests dies s'han dit moltes coses i avui també. Podria haver començat per aquí, però ho he volgut deixar per al final, no? Hem sentit aquests dies, i avui mateix, moltes i moltes declaracions i afirmacions per part de representants del tripartit o d'altres forces polítiques amb relació a això, que acusaven el Govern i a Convergència i Unió d'atrevir-se només amb els més febles, de voler perjudicar aquests col·lectius, de voler eliminar aquest programa i no sé quantes bestieses més que s'han arribat a dir.

S'han dit mentides, perquè pagar, s'ha pagat a tothom –pagar, s'ha pagat a tothom. I els consellers ho han dit una i una altra vegada: tothom que tingui dret a la PIRMI cobrarà la PIRMI. I s'ha intentat, d'una manera indecent, a veure si s'era capaç de provocar una alarma social o preocupació més enllà d'aquells col·lectius, d'aquella gent que se li ha fet creure que, sent usuari de la PIRMI, tenia el risc de poder perdre la PIRMI quan recollia tots els requisits. I això és indecent. Això és politiqueria de molt baixa estopa: intentar generar inseguretat en aquests col·lectius. I això, senyors del tripartit, ho han fet vostès.

I amb relació a tot això els dic una cosa, i vaig més enllà: vostès, senyors del tripartit, lliçons de política social i sensibilitat social a Convergència i Unió, ni una. Perquè, mirin, d'entrada, ja ho he dit abans, si avui parlem de la PIRMI és perquè algú la va crear per decisió política. I aquest algú és Convergència i Unió, i que vam ser, juntament amb Euskadi –per cert, governs nacionalistes–, els pioners, com ho hem estat en tantes altres coses en l'estat del benestar i en aquest tipus de programes, posant la persona com a protagonista, i a les entitats socials pel seu factor de proximitat i de coneixement per als grans temes i sent grans actors d'aquestes polítiques públiques de coneixement de l'entorn. Un programa pioner que posava en valor aquesta concepció de la societat i de la política: ajudar de manera personalitzada, amb coresponsabilitat, amb drets i obligacions, aquella gent que els costava més

de seguir, aquella gent que tenia més dificultats per incorporar-se a la societat, i fent-ho de la mà de les entitats socials que són qui millor coneixen la persona i el seu entorn. Això va crear un programa i un govern de Convergència i Unió. Els socialistes, que llavors manaven a l'Estat, tots els ajuts que creaven anaven amb la filosofia de pagar directament i prou, de foment de la cultura de parar la mà, de tenir l'Administració i el funcionari com a centre i com a protagonista. I Catalunya mai ha estat un país de foment de la cultura de parar la mà, i nosaltres ajudarem que això segueixi sent així amb la PIRMI i amb tot. I per això rectificarem la deriva que li volien donar vostès, que fomentava aquesta cultura de parar la mà. I nosaltres en el nostre programa electoral, efectivament, de les passades eleccions ja ho dèiem: «Reformularem la PIRMI per tornar a l'esperit i la naturalesa per a la qual va ser creada.»

Per altra part, en el debat d'avui –i amb això sí que vaig acabant, presidenta– hi ha un tema obvi de fons, i és un tema de credibilitat, de credibilitat dels uns i de credibilitat dels altres: dels uns respecte del que diem que farem en relació amb el que hem fet, i de l'oposició respecte del que ara exigeix amb relació al que ha fet aquests set anys.

Per nosaltres, la sostenibilitat de l'estat del benestar i, per tant, de totes les seves prestacions és bàsica, i moltes de les accions que ara estem portant a terme, per incòmodes que algunes resultin, per difícils que algunes siguin, són justament per fer viable i sostenible i consolidar allò que és bàsic i que és un dret dels ciutadans.

Nosaltres no fem com vostès, senyors socialistes, que «ara els dono quatre-cents euros, ara els els trec», «ara et dono una prestació per quan et quedis sense atur, ara potser te la trec, ara potser te la prorrogo», perquè això és jugar amb la gent. I nosaltres a això i així, o arribar fins aquí, no hi volem arribar.

Tothom que hagi de cobrar la PIRMI la cobrarà, i per garantir que la PIRMI sigui sostenible s'estan fent aquestes mesures. Aquest «ara et dono, ara et trec», el model dels socialistes, és el model que vostès ens proposen per a Catalunya? Perquè a vostès no els he sentit aixecar el dit ni demanar cap dimissió de res dels seus amos i senyors del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Premiar els «nini» és la proposta de polítiques socials que vostès fan per fomentar, diguem-ne, aquesta cultura de l'esforç en comptes de la cultura de parar la mà? Aquesta és la seva proposta? Ens volen donar lliçons vostès, quant a la gestió de polítiques socials, que han protagonitzat la gestió de la Llei de la dependència? És el model a seguir, com vostès van gestionar la Llei de dependència? Perquè li vull recordar que allà la gent no es va esperar una, o dues, o tres setmanes per cobrar un dret que tenia: allà molta gent va morir després de mesos i mesos d'esperar aquest dret que vostès van anunciar a bombo i platerets. No sé si això va generar la hilaritat del senyor Herrera, però el vam sentir molt callat quan hi havia milers de persones que morien sense haver cobrat el que era un dret, eh?, i

que vostès allà al Congrés dels Diputats, renunciant a allò que deia la senyora Granados, que tenim la competència exclusiva en polítiques socials, que a Madrid se n'obliden, que això és així –ja li ho agraeixo, però li demanaria que ho recordés als seus companys de Madrid–, allà la hilaritat del senyor Herrera veig que va passar del tot desapercebuda. És el model de gestió que vostès ens demanen? Aquest és el que vostès...?

Ens parlen de l'actitud dels consellers, ens parlen de l'actitud... Miri, els consellers no han vingut aquí, senyor Herrera, a dir que s'ha actuat de manera «impecable». Li sona l'expressió aquesta en una compareixença aquí?; eh?, li sona? No han vingut a dir que s'ha fet de manera impecable; han vingut a reconèixer els problemes i les qüestions que hi havia. No hem assistit aquest mes d'agost a un conseller amb bermudes dient que això que l'aeroport estigui col·lapsat és un rotllo, perquè ell se n'ha d'anar a Canàries i arriba tard. És això, l'actitud que vostè ens proposa? Vostès creuen que estan en condicions de venir aquí a donar lliçons de polítiques socials, de sensibilitats socials, de gestió de polítiques socials? Realment vostès creuen que estan legitimats o que tenen la més mínima credibilitat per poder fer això?

I, amb relació a l'impost de successions, dues coses: jo els demanaria que es possessin d'acord per a què poden servir aquests 50 milions. Ho dic perquè, tema que toquem, tema en què l'impost de successions podia servir per a això. Veig que donen per molt 50 milions, que podrien fer moltes coses. Ara entenc la situació que van deixar de les finances de la Generalitat, que amb el que tenien van arribar a fer el que van arribar a fer, i la situació que ens van deixar, i que això algú també ho ha d'arreglar.

Per tant, escolta, les coses es poden fer millor? Segur, com tot en la vida; les coses es poden fer millor, segur. Però no despistin, no perdin la perspectiva del que avui ens ocupa. Si avui parlem de la PIRMI és perquè algú va ser pioner i la va crear –Convergència i Unió–, algú la va espatllar –vostès, el tripartit– i ara algú la vol tornar a arreglar i recuperar en el seu sentit original, que és Convergència i Unió. I el que val per al PIRMI val per al conjunt de les polítiques de l'estat del benestar: qui va liderar la consolidació de les polítiques de benestar en aquest país van ser els governs de Convergència i Unió; qui les ha posat en risc pel desgavell en la seva gestió econòmica a la Generalitat ha estat el tripartit, i qui ara s'està esforçant i fent sacrificis per tornar-lo a consolidar és el Govern de Convergència i Unió.

A això –i acabo, presidenta–, a fer-ho viable, a fer-ho sostenible i amb totes les garanties és on el Govern i aquest grup parlamentari destinaran tots els seus esforços i totes les seves energies.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors consellers.

La presidenta

A continuació els consellers tenen possibilitat de torn de rèplica. En primer lloc, té la paraula l'honorable

conseller de Benestar Social i Família, senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, honorable...

La presidenta

Per un temps d'uns deu minuts, eh?

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, agrair, i n'he pres bona nota, tot i que després ho seguiré amb l'acta, tot el que s'ha proposat i tot el que han dit tots els grups parlamentaris, perquè per això també hem vingut, per escoltar..., a part de les nostres compareixences, també el nostre deure és escoltar el que ens diuen i ens manifesten tots vostès.

Jo el que també vull començar a dir, que crec que he tingut un to constructiu i positiu, i lamento que algú em digui que ha violentat, el meu to, o que he tingut un to irreverent i impropï. Crec que no ha estat així, i si a algú l'ha molestat ho lamento, però crec que no ha estat així.

L'acord estratègic, és cert, és un acord, però els acords després s'han de complir, i els acords en la renda mínima d'inserció no es van complir ni en temps, ni en forma, ni es va arribar a dir: «En sis mesos, farem el canvi de la renda mínima d'inserció.» No es va fer. Les coses, tal com són.

Jo el que vull deixar ben clar –perquè, com que això ho han repetit...– és la nostra plena confiança en els treballadors i treballadores socials i en les entitats; sí, sense somriures, amb serietat. I precisament nosaltres seguirem fent la feina que hem estat fent amb els ajuntaments, amb els consells comarcals i amb les entitats. I vull reiterar, perquè no se'm quedi després en el tinter, que tenim un grup de treball en l'àmbit de pobresa, que nosaltres buscarem uns acords per aplicar en el pressupost de l'any vinent, amb referència a la renda mínima d'inserció; i seran acords. Direm els que podrem complir i els que no podrem complir, i, per tant, farem aquest camí.

Hi ha hagut dues de les intervencions que han fet propostes, i, per tant, jo també, perquè no es quedin en el tinter, al final, en els darrers minuts, vull..., i em disculparan que ho faci amb aquest desordre, però és perquè després no se'm quedin en el tinter. El Partit Popular ha fet una proposta, diu: «Escolti, proposem parlar de la reforma de la renda mínima, estudiar la segmentació correctament, adaptar les respostes a les necessitats» –ho ha fet el senyor Millo– «i, ahora, posar ordre i rigor.» Escolti, hi ha coincidència amb el que jo he dit, dit amb paraules diferents, però..., i, per tant, escolti, parlem-ne, busquem acords amb vostès i amb tothom qui s'hi vulgui sumar. I, per tant, doncs, jo els agraeixo que hi hagi la crítica, però també hi hagi la crítica constructiva i propostes en positiu, com són aquestes, i, per tant, doncs, aquesta idea de la segmentació, amb aquella idea de dir: «S'han diversifi-

cat els perfils, n'ha augmentat molt el volum, doncs, si segmentem podrem fer una millor feina, perquè el que volem és fer el seguiment dels itineraris de les persones i les seves famílies i servir-los millor», que és el que volem, millorar la renda mínima d'inserció, que sigui un instrument més positiu.

Jo no vull parlar de culpes en el temps. El que és cert és que el volum ha anat creixent. Jo vaig votar el decret del 2010, el decret llei, en aquest Parlament. Jo no el vaig defensar com a diputat, ho va fer la diputada Meritxell Borràs, perquè qui en parlava era la consellera Mar Serna, també ho vull recordar, no era la consellera d'Acció Social i Ciutadania, eh? I vaig votar-lo, però també vaig dir i va dir la senyora Borràs: «Ens agradaria més que aquesta fos una prestació diferent de la renda mínima d'inserció, perquè estem barrejant coses.» I es va dir, no sé amb quines paraules, jo és el meu record que en tinc de quan en el grup parlamentari en vam parlar, però hi vaig votar, perquè el que no volem és que una persona que perd tot tipus d'ingressos no en tingui. I, per tant, ideològicament, amb el meu compromís, que no me'l canviaran diguin el que diguin, doncs, amb això estem, amb aquest compromís social, on ens trobarem, si volen. I, per tant, una proposta del Partit Popular que jo crec que va en línia amb aquest atendre millor els col·lectius, doncs, que ens sembla positiva i, per tant, amb molt de gust la parlarem, i que va en aquesta línia que jo deia.

I després hi ha hagut també una proposta que ve d'abans del final del període sessions, que és d'Esquerra Republicana, que també li agraeixo aquest final en positiu, de proposta de dir: «Mirem el futur.» I vostè parla d'aquest pla en el tema de lluita contra la pobresa, i és cert que vam quedar que ho faríem al juliol, però vostès van fer una interpellació i hi ha una moció que hem de veure en el proper Ple, i aleshores, abans del proper Ple, evidentment, n'hem de parlar. I per això, com que al final..., perquè això va sortir dos dies seguits: un dia amb la meua compareixença aquí, que va ser quan vaig dir: «En parlarem el juliol», i després hi va haver la interpellació, i aleshores va sortir la moció. I amb vostè vam dir: «Abans de la moció, doncs, vegem quins punts d'acord podem trobar.» Per tant, jo crec que aquests dos emplaçaments són en positiu, veurem fins on podem arribar, però ens sembla que amb aquesta voluntat constructiva, que és al que hem d'anar... Perquè jo crec que amb els comentaris de tothom..., diuen: «Escolti, hem de millorar la renda mínima.» Doncs, millorem-la; però també entenguem que hi ha d'haver aquestes mesures de control que s'han fet.

Jo vull reiterar, i ho ha dit ara el senyor Turull..., això ha portat problemes. Jo ja vaig demanar disculpes; per tant... Vaig dir: «Això porta unes molèsties, s'havia de fer un control», i ja ho vaig dir. Però el que vull reiterar –perquè això hi ha qui no ho va dir així– és que el xec es va enviar a tothom –el xec es va enviar a tothom–, i alguna cosa ha fallat quan el xec no arriba, perquè vénen 2.600 persones, entre altres, a canviar d'adreça, i unes altres que ni tan sols s'han presentat en aquest temps. I el nostre compromís –dels dos departaments i de tots els departaments implicats a la co-

missió interdepartamental, que n'hi ha més— és analitzar, un per un, amb els serveis socials bàsics, quina és la situació d'aquella persona que no s'ha presentat a cobrar aquell xec. I aquest és el nostre interès: millorar la gestió i atendre a tothom.

I, quan vostès parlen del president de la Generalitat, recordin el que ell va dir: «El nostre objectiu és que tothom qui ha de cobrar pugui cobrar-ho.» Perquè vostès, també en les seves intervencions, van parlant —em sembla que han estat dos grups parlamentaris—, parlen de l'impost de successions. Vostès el fan servir com un xiclet, perquè, si amb tot el que han estat dient des del primer dia que havíem de cobrir amb aquests diners..., cada vegada que parlem d'alguna cosa, utilitzen els mateixos diners. Però els vull recordar que amb el seu canvi normatiu van suprimir 541 milions, i per a l'any 2011 el canvi és de 51,2 milions, que veig que vostès els estiren molt, eh? Per tant, doncs, és així.

I després recordar..., clar, vostès també ens vénen: «Escolta, escolta, vosaltres...» Escolti, quin dèficit ens hem trobat i que ara hem de corregir, perquè si no el corregim ens intervindran? I l'altre dia el senyor Nadal ho deia: «Totes les mesures que siguin perquè no ens intervinguin són bones», no? Doncs, escolti, hem de vetllar perquè no ens intervinguin i hem de prendre mesures. I ens trobem amb un dèficit i amb un endeutament que no l'hem generat precisament nosaltres, i, per tant, hi hem de donar també resposta, fent unes polítiques socials sostenibles i que tinguin els recursos per anar endavant.

Es parla de pobresa, i que la pobresa i que la pobresa... Parlem-ne. Aquests anys de tripartit, especialment la primera legislatura —que va ser una legislatura de bonança econòmica, la primera—, la pobresa a Catalunya: 2005, 20,6 per cent; 2006, 22 per cent, i el 2009, aquí amb efectes de la crisi, creixement, el 23,1 per cent. Per tant, amb bonança i amb vostès, la pobresa va créixer a Catalunya. Alguna cosa també no devien fer bé. I amb uns pressupostos de la Generalitat que creixien, creixien, creixien, i està molt bé. Doncs, no responien a donar solucions a la pobresa. I, per tant, doncs, clar, quan vénen aquí i ara: «Escolti, què passa?»..., nosaltres volem atendre aquestes situacions i volem donar-hi resposta.

I sàpiguen que el nostre compromís —i ara, com que parlo jo, el meu compromís— és polític. Ja sé que queda molt bé dir: «Vostès són uns buròcrates i vostès...» Escolti, jo aquest mes d'agost he fet el que havia de fer, però a nivell de declaracions, com que som un únic govern, hi havia un responsable de la part de gestió, que és el Departament d'Empresa i Ocupació, i sabíem molt bé, perquè ens parlem els dos departaments, de dir: en tot aquest tema de la gestió dels xecs, com s'han enviat, qui respon és el departament que fa la gestió econòmica. I, quan jo vaig anar a un acte d'estiu en què em posen els micros davant, jo opino del que he d'opinar, però sense qüestionar res, perquè la feina era d'un control puntual, com molt bé va dir i ha dit el conseller Mena, i també ha respost..., que em va enviar còpia de la carta que va enviar al Síndic de Greuges fa pocs dies; va dir: «És que el sistema de pagament no s'ha canviat. S'ha fet un control únic, pun-

tual, de veure què passava amb les adreces.» I, escolti, només pel fet que haguem actualitzat de cop 2.600 no sé quantes adreces he dit abans, doncs, ja ha tingut un fruit positiu, i a més a més servirà per veure tot el frau que hi ha. Però vostès diuen: «Avui no el donen.» Home, el conseller Mena n'ha posat uns exemples que coneixen, però en el que no podem entrar avui és a donar totes les xifres, perquè precisament el rigor està a analitzar cas per cas bé.

Per tant, jo agraeixo les seves intervencions, n'he pres bona nota, les estudiarem, les propostes en positiu que s'han fet, i tant de bo que, també amb la participació de tots els grups parlamentaris, tornem a això: que la renda mínima d'inserció sigui aquest instrument al servei de la lluita contra la pobresa, de la lluita contra l'exclusió, i a fer uns serveis socials de qualitat, però també tenint en compte que tenim el que tenim i només podem pagar des del que tenim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació té la paraula el conseller d'Empresa i Ocupació, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, molt honorable presidenta, que d'entrada, ja que estem parlant de pobresa i exclusió social, li agrairé la generositat amb el temps, perquè hi han moltes qüestions a respondre, a partir de, òbviament —i crec que està en l'esperit de tots—, un esperit constructiu i, si més no per la meua part, absolutament autocrític, perquè el que cal..., i aquesta és una bona oportunitat, la que tenim aquí de compareixença davant de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya, de millorar les coses, perquè, òbviament, perfectes, no ho són; tot és millorable. Penso que hem d'anar a pams, i així serà una resposta més ordenada.

Pel que fa referència a la senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista... Ha fet referència al terme, em sembla, «caos» al mes d'agost. A veure, jo sempre he pensat que caos era el que hi havia abans, perquè no funcionava bé un programa tan important, que ha de treure de la pobresa i de la marginació social i del risc d'exclusió social la gent; i, si això no funciona bé, això és el caos.

Ara és veritat que s'han produït unes situacions d'incomoditat, malgrat que, hi insisteixo, per qüestió d'hores, es va cobrar el 91 per cent dels talons; per tant... Dels talons cobrats; hi ha un 20 per cent que no està cobrat, eh?, no arriba..., bé, que arriba al 20 per cent. Ara, tots, penso que tots —jo també— hem de fer l'autocrítica d'alguns elements d'irresponsabilitat d'aquells primers dies. Qui va posar en dubte la continuació del programa PIRMI? Jo feia els esforços que podia. Ara feia esment, el conseller Cleries, de quin ha estat el nostre mantra sobre això. Miri, a la carta del Síndic de Greuges de què feia esment, dic: «Pel que fa al sistema de pagament de la prestació, els informem que no ha canviat»; no ha canviat, no hi ha hagut canvi

de forma de pagament, i que, per tant, continua sent la transferència bancària.

Ara bé, diu: «El pagament corresponent al mes de juliol ha estat de forma excepcional, i, tal com es va informar als ajuntaments dels perceptors de tal, tal, tal, mitjançant un xec nominatiu enviat al domicili del perceptor, que l'ha d'anar a cobrar o ingressar personalment.» I aleshores diu –molt important per al que diré ara després–: «Aquesta fórmula de pagament s'emmarca en les actuacions dirigides per a l'actualització de les bases de dades de les persones perceptores del PIRMI, a efectes de regularitzar les situacions personals i canvis de domicili no comunicats a la Generalitat, contràriament al que diu la Llei 10/1997, de 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció.» Aquest era l'objectiu. Que tingui una segona derivada, que això ha permès fer aflorar situacions de frau? *Okay*, però això no era una lluita contra el frau en la percepció de la renda mínima d'inserció; era, com diu aquesta carta, l'actualització de la base de dades. Per tant, no és que tornem a la transferència, no, no: sempre, abans i després, serà la transferència. Excepcionalment una...

Diu que farem fora gent. Això també ho he sentit, i escolti, a veure, la Llei de mesures fiscals i financeres que es va aprovar aquí al Parlament el 27 de juliol, clar, diu en el seu articulat una qüestió que sí que semblaria de dir que, clar, es limita a seixanta mensualitats, eh?, o a cinc anys, la percepció del PIRMI. I diu: «Miri, ja la feu fora.» Bé, escolti, llegeixi la disposició transitòria –llegeixi la disposició transitòria. Per tant, no fem fora ningú del PIRMI, llegeixi-la. Perquè la disposició transitòria forma part de la llei, eh? I no haig de fer lliçons de qüestions jurídiques aquí, però és veritat que hi ha molta gent que diu: «Ah!, la fan fora perquè ara, clar, el que ha cobrat ja seixanta mensualitats o cinc anys, el fan fora.» No, perquè hi ha la disposició transitòria, que ho allarga tres anys més, i després és susceptible de prorrogar, i si tenen més de seixanta anys no cal ja ni la pròrroga, etcètera. Llegeixi la disposició transitòria, perquè, si no...

Escolti, el tema de la formació ocupacional, justament..., perquè aquest és un tema molt estimat per mi i que quan vaig arribar a la conselleria, de seguida..., els PIRMI i formació ocupacional. I em deien: «Bé, és que no sabem, per exemple, qui parla català i castellà, dels PIRMI, qui té aquest perfil o aquest altre. Potser fem formació ocupacional i és una persona que el que necessita és deshabitació de la seva dependència d'una droga. L'enviarem a un curs...?» No es podia fer formació ocupacional si no teníem els informes anuals amb els perfils adients. I, davant de la meva desesperació –i aquí tota l'autocrítica del món–, passaven els dies i les setmanes, i quan els convocàvem no venien, no sé què... I vam dir prou –prou. I com que l'objectiu de totes aquestes actuacions, l'objectiu últim d'aquestes actuacions, és fer la formació ocupacional, fer els programes de reinserció social i laboral, per això vam dir, en última instància: «Escolta, fem un pagament excepcional amb obligació presencial, que d'aquesta manera actualitzarem, depurarem la base de dades i, per tant, podrem fer aquests programes de reinserció.»

El tema de la informació confidencial. Miri, jo no he dit cap nom ni cognom de cap perceptor de la PIRMI. Jo li puc dir: aquí dintre, per exemple, aquí dintre hi ha gent que després del *boom* immobiliari –per cert, guanyant molts quartos–, ara són perceptors de la PIRMI. Aquí hi han senyors que són arquitectes, aquí dintre; no en diré el nom. Dient que són arquitectes criminalitzo els arquitectes o criminalitzo el promotor immobiliari o...? Perquè aquí hi han perfils..., escolti, aquí hi han trenta i tantes mil persones, hi ha tota la societat aquí. Per això els he dit abans, la crida que els deia al seu entorn personal, perquè en trobaran, de PIRMI al seu entorn personal, i potser familiar. Per tant, no.

Qui va revelar el nom –qui va revelar el nom? Perquè jo vaig dir un genèric, igual que he dit ara «arquitecte». Qui va revelar aquest nom? Home, doncs, una persona del seu grup polític, una persona del seu grup polític el va revelar, que és autoritat pública. No ho havia d'haver fet.

Però, miri, també li diré una cosa. Tant de bo ho hagués dit una altra persona, però aquest era un cas de frau, i, per tant, miri, escolti, era un cas de frau i no em fa mala consciència, era un cas de frau.

L'ETT, l'encàrrec a l'ETT. Miri, escolti, havíem d'obrir les oficines de treball a la tarda, perquè volíem donar servei no només... –les oficines de treball obren només al matí–, a la tarda. I aleshores què vam haver de fer? Reforçar-les, reforçar-les amb cinquanta persones, i les vam formar al juliol. Senyora Granados, és que si li parlo i no m'escolta, després no sabrà el que li dic; escolti'm el que li dic. (*Remor de veus.*) Vam contractar... –sí, és que clar, és que si no m'escolta no daixò–, a veure, vam contractar cinquanta persones. Aquestes cinquanta persones són per reforçar-ho. Per què? Home, perquè s'han de fer fotocòpies, s'han d'introduir dades. Aquestes persones no poden avaluar en cap cas els informes, en cap cas, ni decidir re –ni decidir re. Això ho fan els tècnics del Departament de Treball. El que passa és que és una operació d'un calat molt extraordinari i vam dir: «Home, contractem, formem –que ho vam fer al juliol– cinquanta persones», sobretot gent que sabés introduir dades en bases de dades, que tingués habilitat informàtica, perquè en definitiva és això: introduir dades en bases de dades.

El cost. Miri, nosaltres donarem, donarem el cost euro a euro, eh?, euro a euro, de tota l'operació. Però no m'ho demani avui, perquè no ho tenim acabat. Miri, li diré, per exemple –a veure com ho dic perquè no s'identifiqui–: una entitat financera catalana que ha gestionat més de la meitat de la PIRMI i, per tant, ha fet els enviaments, totes les gestions, ha coordinat la resta d'entitats financeres, sap què ens cobra de segells, enviaments, comissions i tot això?, sap què ens cobra aquesta entitat financera, que no la vull anomenar? Ens cobra zero; zero, ens cobrarà. Ens cobrarà zero a canvi de re, senyora Massana, a canvi de re; ja li dic jo. No, no, la sospita s'ha sentit. A canvi de re. No m'han demanat re; m'han dit senzillament que ells no cobraran re, quan els hem dit... Bé, ja ho sabien, perquè ho vam contractar, eren preus molt polítics..., bé, polítics, com es diu això?, molt ajustadets, i bé.

Ara, la pregunta és, la qüestió és: escolti, donarem euro a euro el cost de l'operació. Però, miri, aquesta operació està orientada a millorar la justícia social a Catalunya. Jo li demano que em digui quin preu posa vostè a la millora de la justícia social a Catalunya i quin cost estaria disposat a assumir per millorar la justícia social a Catalunya? Jo li dic: la millora de la justícia social a Catalunya, per mi, no té preu.

Senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari Popular, faré acte de contrició de tots els meus pecats, eh?, absolutament. Li exigeixo que..., farà propostes i les escoltarem molt atentament. Jo no sóc un polític professional de bell antuvi, fa quatre dies que estic en això de la gestió pública, conec el programa PIRMI de fa molt de temps, i perquè en el meu cercle familiar immediatíssim i d'amistats, doncs, hi ha gent, treballadores socials per exemple, que estan..., i això és el que em fa també conèixer molt el daixò. Ara, sí que li dic una cosa: aquesta entrevista que s'ha fet no dura cinc minuts, eh?; dura bastant, bastant més de cinc minuts. Només per aclarir-ho.

Al senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, miri, senyor Joan Herrera, vostè em crítica –i algú més m'ha criticat– que la línia 900 comunica, i és veritat. Jo li puc... –perquè està registrat–, els moments en què –que van ser el primer i el segon dia sobretot– la línia... –tenim un moment més de temps?–, la línia comunicava, eh?, que la línia comunicava. Però, escolti, li vull recordar –perquè això és públic– que aquesta línia 900 ha estat atesa per discapacitats de Lleida, concretament pel Centre Especial de Treball Aspid, que han posat..., no hi han posat la vista, perquè potser no la tenen, no hi han posat potser altres coses perquè tenen, en fi, no sé quines coses, però hi han posat l'ànima. Vostè em diu: «Rectifiqui, rectifiqui.» En això ja li dic que jo no contractaré un *call centre* d'una multinacional, perquè no ho farà millor –no ho farà millor– del que ho han fet aquests nois i aquestes noies del Centre de Discapacitats Aspid, de Lleida.

No és una qüestió pressupostària, això, sinó de justícia. No ho hem fet per una qüestió d'estalviar quartos i..., no, és una qüestió de justícia.

Ho hem fet a l'agost perquè és una qüestió d'urgència, era una qüestió d'urgència, no admetia dilacions: es va aprovar el dia 27 la llei, i de seguida ens hi vam posar. Perdoni'm que li digui –si em permet estendre'm una mica–: això de l'agost és una visió –perdoni, eh?, perquè a mi també em passa– petitburgesa. Escolti, miri, senyor Joan Herrera, vostè, jo i tots els que estem aquí pertanyem al 10 per cent de la població rica del món. Per sota de nosaltres hi ha el 90 per cent de persones del món que viuen pitjor que nosaltres, que tenen pitjors ingressos. Jo, que m'he dedicat molt a los *pueblos jóvenes de Lima* i tal a treballar, escolti, allà hi ha gent, i no fan vacances –no fan vacances. Aleshores, a veure, no ens aproximem des dels nostres perjudicis i apriorismes petitburgesos a la pobresa i a l'exclusió social. (*Remor de veus.*) Les vacances són una conquesta social; tant de bo els PIRMI arribin a tenir

algun dia vacances, però malauradament, avui dia, els pobres i els marginats no tenen les vacances d'agost.

Els sense sostre i els tutelats? Home, vostès ens acusen d'aixecar l'anècdota a categoria, i no: els sense sostre i els tutelats van a banda. Les entitats socials ens diuen: «Domicilieu aquí el domicili social de l'entitat social», i així ho fem, perquè, efectivament, els sense sostre i els tutelats, com que no tenen capacitat de gestió dels seus propis recursos, no sabem ben bé on paven.

Això del mòbil, escoltin, no és que no puguin tenir un mòbil, és que un –un– titular del PIRMI no pot tenir uns quants mòbils i tenir una despesa de telèfon superior a la prestació econòmica del PIRMI, perquè això fa sospitar. Igual que poden, òbviament, estar en una ONG, però si simultàniament a l'ONG tenen factures estratosfèriques de veterinaris, d'animals domèstics, de restaurants, en les targetes de crèdit, les mateixes persones titulars, aleshores això fa sospitar, no?

Diu: «Criminalitza la immigració.» Escolti, vostè vol que parlem de la renda mínima d'inserció sense parlar de la immigració, quan la immigració són el 42,5 per cent dels destinataris de la PIRMI. No podem deixar de parlar de la immigració. Però això no és ni criminalitzar la immigració, ni no sé què, ni no sé què més.

Casos inventats? Cap ni un. Tots els que he citat estan aquí dintre –no he dit noms i cognoms, òbviament, no?

I, per no dir que no ens posarem d'acord, sí que hi ha una cosa en què ja li dic que ens posarem d'acord: la lluita contra el frau fiscal –lluita contra el frau fiscal. Perquè, efectivament, la justícia té moltes vessants, i una és aquesta.

Senyor Pere Bosch –i acabo amb això, perquè així escurçaré el temps que he fet servir amb el Grup de Convergència i Unió; ho centraré tot en el senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya–, a veure, vostè em diu això de l'impost de successions, que ja s'ha comentat. Home, a mi m'agradaria sentir del seu grup parlamentari, doncs, que parlessin, per exemple, del pacte fiscal, del concert econòmic i de la insuficiència financera que té Catalunya pel sistema de finançament, més que de l'impost de successions. Si vol, també de l'impost de successions, eh? D'acord.

Percentatge del frau. A veure, si se'm pregunta el percentatge del frau és que no s'ha entès re. No perseguim el frau, perseguim normalitzar una base de dades per poder fer la política social de reinserció social i laboral. Aleshores, quan hem fet això de l'operació aquesta del xec, no vol dir que el que ha vingut a cobrar el xec compleix, no, perquè hi ha gent que ha vingut expressament de casa seva, a fora de Catalunya on viu permanentment. Per tant, aquest..., aquest no és correcte. I del 20 per cent –quasi 20 per cent– que no ha vingut a cobrar el xec, no tot ha de ser frau. Si un és mort, l'acusarem de frau?, aquell que és mort i que no ha vingut a cobrar el xec?

I, acabo en uns segons..., i compte!, hi ha gent que no ha cobrat el xec, segur, segur que hi haurà gent, i ho anirem corregint, pels nostres errors. Vostè sap

els noms que hi han aquí dintre, amb trenta-quatre i tants noms? Segur que s'han introduït noms equivocats, alguna cosa... I òbviament que assumirem els errors i arreglarem totes les coses, sempre que compleixin els requisits, òbviament. Aleshores, després d'aquesta fase, citació personal, hem fet l'entrevista i tal... Aquí, ja, també, no és l'objectiu trobar el frau, és comprovar totes les dades. I, després què farem? Actuacions de formació, de reinserció social i laboral, de col·laboració cívica, ciutadana..., tots els PIRMI hauran d'anar a plans ocupacionals, cada un al que li toca. Un senyor amb drogodependència? A deshabituació. Un senyor que no sap català/castellà? Primer, català/castellà; en fi, etcètera...

Quan acabem tot el procés, que això serà, doncs, a primers de l'any vinent, sí que podrem venir aquí i dir: «Senyors, balanç: hem trobat aquest frau.» Però ara, com vol que li ho digui?, és que no és entendre el procés, si em pregunta quina xifra de frau –no és entendre el procés–, perquè no persegueix aflorar el frau; persegueix regularitzar la base de dades per poder fer la política de reinserció social i laboral.

I, acabo, la comissió interdepartamental és única. Per tant, aquí..., vaja, jo tinc aquí l'ombra del conseller Cleries des del primer dia. A sessió de Govern seu al costat meu, sempre anem, per protocol, al costat. Ell, a més a més, és el veterà, l'expert i tal i tal, i efectivament, vull dir..., doncs, anem..., sempre anem juntets, tu..., sembla això el *Zipi y Zape...* (*Rialles.*) Bé.

I diu, ens critica –acabo, de veritat– que no parlem de la gestió de la política de l'atur. Ens ha criticat que no hem dedicat temps a parlar del que havíem de parlar, que era la pobresa i l'exclusió social, i ara vol que parlem d'una cosa que ens portaria hores i hores. Ja tindrem temps de parlar-ne, ja tindrem temps de parlar de la gestió de la política de l'atur.

I acabo només reiterant la meua crida: anem tots junts. Cadascú personalment que faci consciència de si és prou solidari a la societat on viu. I que anem tots junts, anem tots junts: ajuntaments, treballadors socials, la Generalitat, el conjunt de la societat. Anem tots junts i serem una societat avançada, com Suïssa, com Àustria, com Suècia, com Holanda, a on, coses com les que jo m'he trobat a la PIRMI no hi són, ja els ho asseguro. Per tant, tindrem una política avançada, molt particularment per treure a la gent de la marginació, de l'exclusió social i reinserir-la socialment i laboralment.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, honorables consellers. A continuació, comença el torn de la rèplica, i té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados, per un temps de cinc minuts.

Eva Granados Galiano

Gràcies, senyora presidenta. La veritat és que les intervencions del senyor Mena no tenen límit i em fan canviar sempre l'estructura de la meua intervenció.

Perquè, clar, si van sempre junts a tot arreu, no deuen parlar gaire perquè no estan d'acord. O, si no, que el conseller Cleries m'expliqui la memòria, l'informe de Benestar sobre la proposta de reforma de la renda mínima, on diu que no està d'acord amb la proposta de modificació i que precisaria una major reflexió i consens per ambdós departaments. Això és el que està registrat al Parlament de Catalunya, eh?, amb data del mes de maig. (*Veus de fons.*) Ah, clar, és que què passa?, que aquí estem d'acord o no estem d'acord? Perquè, conseller Cleries, no m'ha respost. Li he fet una pregunta molt clara, molt concreta: subscriu tot el que ha passat amb la renda mínima?, subscriu la reforma de la renda mínima?

Perquè, clar, als grups de l'oposició..., a la comissió diu una cosa, a les entitats i als ajuntaments els en diu una altra, i després llegim aquestes..., i és que no acabem d'entendre quin és el posicionament del Govern. Sí que veiem que hi ha la postura més talibana, més ortodoxa, que se'n surt, que és la del conseller Mena, que sí que retalla drets.

Conseller Mena, jo llegeixo el text que porta al Parlament, i llegeixo també les memòries econòmiques. I les memòries econòmiques diuen que quan la gent passa dels seixanta mesos, vostès començaran a estalviar-se diners, i està quantificat. Llegeixi la memòria, aquella memòria on el seu director general també diu que les persones seran víctimes i que patiran amb la reforma.

Tot això és una cortina de fum, senyor Mena, senyor Cleries. Han fet la cortina de fum del frau i han vingut aquí a parlar de frau i del que hem de parlar és de la retallada de drets: 50 milions d'euros. Això és el que tenim –això és el que tenim. Ha tornat a fer anècdotes i a elevar-les a categoria. Jo, com que avui el senyor Turull ens ha fet una altra demostració, parlant que nosaltres fem *politiqueria*, eh?, ho ha dit exactament, i els consellers també ens han dit que fem demagogia, jo li vull llegir el que diu la presidenta de la Taula del Tercer Sector. I diu: «Estar centrados en la renta mínima distrae la atención de otros fraudes, es un insulto a la inteligencia de los ciudadanos, afecta a la dignidad de las personas más necesitadas y las hace sentir aún más vulnerables.» Això ho diu la presidenta de la Taula del Tercer Sector, eh? No sé si també fa *politiqueria*, la Taula del Tercer Sector.

També tenim la síndica de greuges de Barcelona, la senyora Maria Assumpció Vila, que en un comunicat ens diu: «Alerta amb l'efecte devastador que les retallades de la renda mínima poden tenir entre la població més vulnerable, fins al punt», conseller Cleries, «de col·lapsar els serveis socials en la capital catalana, en un intent desesperat d'aquestes persones per sobreviure.» No ho diu el Grup Parlamentari Socialista, eh?, ho estan dient les entitats socials d'aquest país.

Jo he parlat de dues, podem parlar-ne de moltes més, només tinc cinc minuts –podem parlar-ne de moltes més. Jo he estat parlant durant tot aquest mes, que no he fet vacances, amb treballadors socials; he estat parlant amb regidores; he estat parlant amb entitats, i a mi totes em diuen el mateix, i el Grup Parlamentari

Socialista ho subscriu. Control? Clar que sí, evident; tot el que necessitin. Nosaltres estem d'acord amb la llei original, no amb la contrareforma que ha fet Convergència i Unió amb els vots del Partit Popular. Nosaltres estem per la reforma pactada, la que es va pactar en l'Acord estratègic, i que subscriu tothom. Vostès han fet una contrareforma per la porta del darrere.

Nosaltres estem d'acord amb els drets i amb els deures. I si, com diuen, són valents i volen mirar a la cara a les persones, per què posen aquesta distància en aquesta compareixença? Per què han vingut amb aquest to? Per què s'allunyen? Per què actuen amb traïdoria, fent veure que tots són defraudadors? Els han fet: presumpció de culpabilitat i han acusat a les treballadores de col·laboradores necessàries en el frau. I això, conseller Mena, li costarà molt de temps de remuntar aquesta situació. Per què ho fan tan malament? No calia muntar tot aquest desgavell aquest mes d'agost. Han generat la pitjor crisi dels serveis socials a Catalunya. Per què generen desordre si el que volen generar és més ordre?

Jo crec que avui al Parlament el que hem vist..., s'ha reunit el Parlament per certificar el trencament de diversos pactes. El que considero més important: la renda mínima no és ni de Convergència ni del PSC ni de cap d'aquests partits; la renda mínima era de tot Catalunya, era un pacte social, i vostès l'han trencat, i el van trencar amb la llei d'acompanyament dels pressupostos. Han trencat aquest pacte social. Però és que també han trencat el pacte que hi ha entre totes i cadascuna de les treballadores socials d'aquest país i els seus usuaris. Han trencat el sistema de serveis socials. Han trencat la confiança en les entitats, en els municipis. Han actuat amb traïdoria, no els han informat. Ho diu l'alcalde Trias. No ho diu cap alcalde socialista, ho està dient l'alcalde Trias, que no en tenia ni idea, i que està avançant diners de gent que ho necessita. Home!, doncs, si això no és un desgavell i és un caos, a mi m'hauran d'explicar com la defineixen, vostès, aquesta situació.

Nosaltres volem la reforma del PIRMI, la vam pactar, i vostès hi estaven d'acord. Què ha passat? Doncs, que plou sobre mullat. Hem retallat la sanitat, hem retallat l'educació, hem retallat les guarderies i ara tocaven les polítiques socials. Afortunadament, això ha passat a l'agost i l'atenció mediàtica ens ha permès que avui puguem estar aquí amb molta més informació de la que vostès ens han donat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, bé, hi han algunes de les preguntes que he formulat en el transcurs de la meva intervenció que no han estat contestades. Vull pensar que és que no tenen resposta: dades que he demanat, concretes..., en fi, no tindrem

temps avui tampoc de conèixer-les, no?; però, en virtut del que vostès han dit amb relació a la seva predisposició, doncs, a treballar profundament per la reforma, espero que les puguem acabar coneixent, no? Com també els demanava si realment..., en fi, l'ocurrència aquesta del xec, responia realment a una necessitat de posar ordre i control o era un tema purament que tenia una explicació econòmica. Amb relació, per exemple, a la relació que hi ha entre el Departament de Treball i el de Benestar Social i els assistents socials en els municipis, que ens sembla que aquí hi ha un element que és un punt feble de l'estructura, del funcionament i del model de gestió del programa. Tampoc no ens n'han parlat. En fi, per tant, hi ha alguns temes que queden pendants, no? En qualsevol cas, esperem poder-ne parlar en el futur.

Jo he dit..., nosaltres hem dit, des del Grup Parlamentari Popular, que és imprescindible fer aquesta reforma, fer-la en profunditat. És una reforma que ha de tenir una doble direcció, i és important que puguem caminar en aquest sentit. Una, primera, que és garantir al màxim que rebin la prestació totes aquelles persones que ho necessiten, d'acord amb els objectius del mateix programa, i no altres finalitats, i no altres necessitats, perquè llavors estem parlant d'altres coses. I, per tant, això obliga a prioritzar actuacions, a segmentar per necessitats, per tipus d'actuacions, etcètera. Aquesta és una primera direcció en la qual ha de caminar aquesta reforma. I la segona és lluitar de forma contundent contra qualsevol conducta de possible abús o frau que es pugui cometre per poder gaudir d'aquesta renda, però tenint sempre present, com he dit en la meva intervenció, que normalment el responsable que es produeixi aquest frau en un tema com aquest no és tant la persona, que intenta, doncs, buscar-se la vida, sinó l'Administració, incapaç de poder afrontar la situació en la qual es troba.

Vostè, senyor Mena, m'ha dit que farà acte de constricció dels seus pecats. Jo li asseguro que això li anirà bé –això li anirà bé. Això el farà sentir espiritualment alleugerit (*rialles*), i segurament salvarà millor la seva ànima, li ho asseguro. Però, ull!, el penediment no és suficient. Cal la voluntat d'esmena, la voluntat de correcció. I aquesta és la voluntat que nosaltres volem d'aquest Govern: la de corregir, la de fer aquesta reforma. Jo he dit abans, i ho reitero, que deixem oberta la porta a recolzar la reprovació si el Govern no accepta la nostra petició de rectificació i reforma profunda del Programa de la renda mínima d'inserció amb caràcter d'urgència. Ho reitero ara, perquè crec que és important que quedi clar.

I acabo només amb una petició també al conseller Cleries. Vostè ha reconegut, realment, que hi han algunes coses que es podrien fer millor, moltes que es podrien fer millor; però, hi insisteixo, fonamentalment, les que es poden fer millor estan a les seva mans. Vostè ens ha dit que, a més a més, havia informat correctament a les entitats i a tothom, a les persones, etcètera. I jo suposo que vostè sap què és el que diu en aquests moments la pàgina web del seu departament, a dia d'avui, que estem aquí, en la Diputació Permanent, parlant d'un tema tan important com aquest, i continua dient

el mateix que diu durant tot el mes d'agost. Vostè entra la web del Departament de Benestar Social i Família, se'n va a la pàgina de la renda mínima d'inserció i vostès han inventat, a través de les noves tecnologies, la nova versió del *vuelva usted mañana*. Aquí hi diu: «En aquests moments s'està actualitzant la informació, disculpeu les molèsties.» Aquesta és la informació que dona, avui, el Departament de Benestar Social sobre la renda mínima d'inserció. Estic segur que això es pot corregir i que ho corregirem ben aviat. Això és anecdòtic, certament; aquí s'ha parlat de moltes anècdotes abans, però també no deixa de ser un indicador del que està passant en la gestió, en el model de gestió.

Anem a la reforma. Agraeixo, les agraeixo, les paraules del Govern acceptant aquesta petició, i jo em comprometo ja des d'aquí, i avui, a portar-li, en el moment que vostè ens doni hora, audiència, una proposta concreta de quins són els elements que, al nostre entendre, haurien de configurar aquesta reforma en profunditat de la renda mínima d'inserció a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. S'imaginem que, pel frau que hi ha a l'atur, decidíssim no pagar les prestacions d'atur i durant un mes el que féssim és estendre un xec? Això és el que ha passat. Però, què succeeix?, que del que estem parlant és d'un 2 o un 3 per cent, segons acrediten els professionals en la matèria.

Segona reflexió: el senyor Mena ha dit que està d'acord en les mesures de lluita contra el frau. La pregunta és: per què no hi voten a favor o al Congrés o aquí? Ho vam plantejar fa quatre dies. I no hi voten a favor per una simple raó: perquè vostès han començat pels més febles, senyor Mena, senyor Cleries. Perquè vostès no han fet una proposta d'un pla de lluita contra el frau en aquells tributs que depenen de la Generalitat, i en aquelles gran fortunes. No ho han fet. No estem parlant només de successions, no, no; estem parlant que no hi ha una sola proposta en aquesta matèria, i això els delata –els delata.

El senyor Mena ha dit: «L'objectiu és actualitzar la base de dades.» I la pregunta és: si aquest és l'objectiu, per què en els seus discursos, primer el del senyor Colet i després del senyor Mena, l'accent ha estat sempre la lluita contra el frau, que representen un 2 o un 3 per cent? I, per què, a aquestes alçades, vostès no són capaços de donar-nos les xifres, les hi torno a demanar, del percentatge concret de frau? Doncs, perquè, simplement, han canviat a meitat de la partida: el formulari el tenen el 10 d'agost, el dia 15 el conseller Mena comença a parlar del frau generalitzat, després el president Mas ho acredita i ho avala quan diu que no hi haurà diners el mes d'octubre si no s'emprenien aquestes mesures.

Jo crec que el problema que tenim és que avui el Govern expressa prepotència. Perquè aquí jo em podia quedar amb l'anècdota del..., miri, senyor Turull, em podia quedar amb l'anècdota ara del neoprè. Però, sap què passa? Això és una anècdota. A mi m'és igual si el senyor Mas fa les declaracions amb neoprè o no. A mi el que m'importa és el que diu la síndica de Barcelona, el que ha dit el síndic de greuges, el que ha dit Teresa Crespo, el que ha dit Àngel Guiteras, representant a la Taula del Tercer Sector, i podria continuar i continuar... Si no és politiqueria!, és el que estan dient avui totes les entitats i tots els afectats. I vostès tenen la responsabilitat de respondre. És el que estan explicant els professionals. I el problema de fons és que la proposta concreta que fan ara el que fa és encarar el dèficit afectant els més pobres, els més vulnerables.

Miri, diuen, per exemple, amb la reforma: «No seran compatibles l'ajut de la renda mínima d'inserció amb altres ajuts sempre que es superi el salari mínim interprofessional.» Què volen dir aquests ajuts?, tot tipus d'ajuts?, els ajuts a beques, els ajuts a lloguer, tot tipus d'ajuts? Saben vostès que això deixa en la vulnerabilitat més absoluta molta gent?

Senyor Cleries, comparteix les declaracions, totes les declaracions del senyor Mena? M'agradaria saber-ho. Vull que ens aclareixin, d'una vegada per totes, els percentatges de frau, perquè ja n'hi ha prou de fer de l'anècdota categoria. Vull que ens diguin quin programa, en la proposta que fan, garanteix que les persones es poden reinserir i quin programa garanteix que les persones que deixen de percebre la prestació d'atur tindran una renda de subsistència. Perquè totes les reflexions estan molt bé, però aquest país s'ha compromès amb un acord i amb un pacte, precisament: que ningú quedi exclòs. I aquí les reformes les hem de fer, però amb una garantia: que ningú quedi exclòs. I vull que ens diguin quin programa concret –parlem-ne– garanteix que les persones que estan en una situació d'atur no queden en la més absoluta de la marginalitat.

Mirin, una cosa és l'edat entorn de la renda mínima d'inserció i l'altra és deixar el 20 per cent dels perceptors sense la prestació.

Perdoni, senyor Mena, quan vostès el que fan és dir que aquestes persones no poden sortir de casa, vostès el que estan fent és estigmatitzar encara més la pobresa. Vostè amb les seves declaracions, les d'avui i les que ha fet els darrers dies, el que ha fet és estigmatitzar encara més la pobresa. I això és, des del meu punt de vista, inacceptable.

Vull que ens aclareixin per què han contactat aquesta ETT. Vull que ens expliquin com poden encarar un procés d'aquestes característiques deixant la línia 900 només en dues línies. A qui se li acut? Vull que ens expliquin per què ho fan el mes d'agost i vull que ens expliquin per què ho fan sense previ avís. No ho han explicat per què ho fan sense previ avís i en el mes d'agost, quan saben vostès que el mes d'agost fins i tot la gent pobra es desplaça a veure els pares o a veure els oncles o surt de casa. Perquè sembla que la intenció és dificultar la vida de la gent. I això és el que simplement és inacceptable.

Ahir mateix, a pregunta dels periodistes, el nostre grup parlamentari deia: «Esperem que hi hagi rectificació i assumptió d'algun tipus de responsabilitat, d'algun tipus, perquè les coses s'han fet, no malament, s'han fet molt malament.» Però, malauradament, avui no hi ha hagut ni assumptió de responsabilitats, ni assumptió dels errors, ni tan sols la rectificació que preteníem.

És per això que nosaltres el que creiem és que avui el conseller Mena està molt tocat, té l'autoritat molt tocada –té l'autoritat molt tocada– per continuar fent de conseller, perquè el procés que vostès han dissenyat ha estat un procés que ha deixat i que ha exclòs la gent, perquè el procés que vostès han dissenyat ha tacat d'insensibilitat humana i d'insensibilitat social, i perquè avui el Govern per reduir el dèficit ho fa a qualsevol preu, costi el que costi i passi per damunt de qui hagi de passar. Jo crec que això el que fa és trencar el consens que havíem construït i, malauradament, el consens sobre el qual havien treballat moltes forces polítiques des de fa una pila d'anys.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. En la primera intervenció mostrava una certa perplexitat perquè vostès, els dos consellers, havien destinat molt poc temps, realment poquíssim –els ho comentava abans, quatre o cinc minuts d'un total de seixanta– a parlar del caos que s'havia organitzat aquestes darreres setmanes al voltant de la gestió, del canvi de model en la gestió del PIRMI.

En aquesta segona intervenció haig de demostrar encara una perplexitat major, perquè qui els parla tenia la percepció... –i més havent sentit la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència, la intervenció primera també del senyor Cleries, com a conseller de Benestar i Família i algunes declaracions seves a la premsa–, que l'objectiu de la mesura que vostès havien emprès havia estat la lluita contra el frau.

I vostè, conseller Mena, ho ha comentat en una primera ocasió que, fins i tot he hagut de demanar a veure si ho havia sentit bé, diu: «L'objectiu era actualitzar la base de dades i no la lluita contra el frau.» És que ho ha repetit quatre vegades. L'objectiu, quin és? Allò que han manifestat, vostès, durant aquestes últimes setmanes o allò que vostè acaba de comentar així? L'objectiu és aquell que ha manifestat al Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la seva intervenció, que ha parlat quaranta mil vegades i ha citat quaranta mil vegades la paraula «frau» i la necessitat de lluitar contra aquest frau o actualitzar una base de dades? Perquè, si l'objectiu és actualitzar una base de dades, li puc ben garantir que hi ha quaranta mil sistemes diferents de fer-ho sense organitzar el batibull que vostès han organitzat.

A banda d'això, de generar més dubtes, vostès no han contestat cap de les preguntes que els hem formulat, preguntes rellevants; perquè no em desmentirà que és una pregunta rellevant saber en aquests moments quin és el percentatge de frau. Perquè volem saber, precisament, si allò que vostès han organitzat durant aquest mes d'agost quina repercussió té, quin volum té. Volem, també, saber una altra dada rellevant: quin cost ha tingut tota aquesta operació de canvi de model, què ha costat l'ETT, què han costat els correus certificats, què ha costat, en definitiva, tot això. Són preguntes rellevants?, no són preguntes menors, i són dades que vostè, aquí, avui, hauria d'haver portat. Però el més preocupant de tot plegat és que, a més a més, no he sentit cap alternativa.

I volem acabar la intervenció fent-ne, reiterant-ne dues, perquè volem tenir un caràcter al màxim de propositiu possible. La gent que està al carrer, la gent que s'ha manifestat aquests dies, el que vol sobretot són propostes i mesures per resoldre el seu tema. Primera mesura: deixin de mantenir aturades aquella gent que ha entrat des del mes de juny fins ara, que estan valorades per part dels serveis socials i que votés tenen alentes. Segona mesura: facin marxa enrere en la reforma que varen fer en el seu moment de la Llei de mesures de l'impost de successions i la Llei de mesures fiscals i financeres del pressupost de la Generalitat. Facin marxa enrere –facin marxa enrere.

Vostè comenta: «És que reiteradament parlem del tema de l'impost de successions.» És que, més enllà de la xifra, allò que ens sembla més rellevant és el fet que un govern –i això és l'únic govern que ho fa en el món occidental– es permeti el luxe de prescindir d'uns ingressos en un moment en què està retallant despeses. És aquest el tema rellevant, més enllà de la xifra, de comparar aquesta xifra o l'altra. Que li puc ben assegurar que nosaltres no esmentarem xifres com les que comentava el diputat Cleries en el seu moment, que en el seu moment vaig valorar i n'havia parlat en l'anterior legislatura de 1.300 milions de despesa que volia afegir i que, per sort, en aquell moment no es van afegir; però, ho repeteixo, el que em sembla més rellevant és el contrast entre un govern que renuncia a uns ingressos que pagaven cinc-cents persones d'aquest país i que està escatimant una despesa social de la qual es beneficien trenta-quatre mil persones.

I la darrera proposta: lideri. I li ho torno a reiterar, sé que hi haurà una moció i que ho discutirem en el seu moment, però ens agradaria sentir, amb la mateixa diligència que vostès han volgut encarrilar aquesta suposada reforma per actualitzar les dades, tal com ens ha comentat el conseller Mena, que vostè convoqués aquesta propera setmana una reunió de tots els representants polítics per parlar no només del PIRMI, sinó per liderar a nivell nacional un pacte contra l'exclusió social i per l'eradicació de la pobresa. Aquest em sembla que seria el millor missatge que podríem llançar avui als ciutadans i ciutadanes, que vostè lideri això, que li correspon, lògicament, liderar-ho i que nosaltres volem plantejar aquesta proposta.

I acabo, senyora presidenta. El conseller Mena ho comentava, diu: «Home, la gent d'aquest país hem de fer

que sigui solidària, hem de demanar-li que sigui solidària.» La gent ho és, de solidària, i ho manifesta de moltes formes diferents. El problema no és la gent del país. El problema és que tenim un govern del país que no és solidari. I aquest és el gran drama d'aquest país –aquest és el gran drama d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, presidenta. D'una manera molt breu, crec que ha quedat clara la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en cap cas no ha estat rebatuda per cap dels altres grups parlamentaris entorn a les conclusions que dèiem. Nosaltres, reiterar la nostra confiança en els consellers. Avui han comparegut dos consellers, però avui ha comparegut un govern, cosa que tampoc hi estàvem massa acostumats en aquest Parlament darrerament, perquè quan hi havia algun conflicte hi havia tres consellers o tres governs o tres versions de govern diferent.

Jo, com he dit abans, per no caure teranyinats amb la cosa concreta amb perdigonada, nosaltres el que entenem de tot el que s'ha explicat avui, de tot el que s'està fent, és que tot el que s'està fent, tot el que s'ha fet aquest mes d'agost, tot té un sentit: no es fan coses per fer coses; les coses que es fan són amb sentit.

I el sentit quin és? Reforçar un instrument que nosaltres entenem molt vàlid per la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I el sentit quin és? Garantir i estar garantit que tothom que té dret a cobrar el PIRMI cobrarà el PIRMI. Aquest és el sentit del que s'està fent. I vostès ens volen distreure amb altres coses i vostès volen seguir generant alarma social allà on no hi ha alarma social. Perquè vostès han parlat amb molta gent, senyora Granados, i, senyor Herrera, vostè ha citat molta gent, un perfil de gent que deu conèixer, jo n'hi citaré un altre.

Jo no sé si vostè coneix el barri de la Mariola. (*Veus de fons.*) Sí? No sé si s'hi ha passejat, si coneix bé el barri de la Mariola. Ho dic perquè, a vegades, et trobes polítics, molts, d'aquests que jo en diria «de l'aristocràcia d'esquerres», que parlen molts d'aquests temes sense haver trepitjat gens el país. (*Veus de fons.*)

Saben què diuen? «Las asociaciones gitanas llaman a la calma y agradecen a la Generalitat que desenmascare a los defraudadores. Apoyan al cien por cien a la Generalitat porque así se acabará con las mafias de la PIRMI, los divorcios de la PIRMI, etcétera.» Potser aniria bé que, en comptes de buscar segons quins noms amb certa ressonància mediàtica, se submergissin en el que és el món de la pobresa i de l'exclusió, i que estiguessin al cas del que fan aquesta gent. Perquè aquesta

gent el que sap és que, si hi ha frau, els acabarà afectant a ells. I això és la cosa més antisocial que hi ha.

I no se n'oblidin vostès: l'èxit de la PIRMI és que algú deixi de ser beneficiari de la PIRMI. Aquest és l'èxit. L'èxit no és que el 25 d'agost arribi el pagament al d'això. Això és un instrument més, però hi ha drets i hi ha obligacions, i per això es fan aquestes coses, perquè algú ho havia de fer –algú ho havia de fer–, perquè vostès van estar mirant cap a l'altre costat durant massa i massa temps. Per això hi ha poca solidesa en tota aquesta cridòria política que han estat fent aquest mes d'agost, i per això la senyora Eva Granados ha reconegut que cada vegada que s'ha contestat ha hagut de canviar la seva intervenció, perquè, evidentment, pel que venia preparada amb la seva intervenció ha quedat desmentit pel que han estat les intervencions dels consellers.

Miri, una reflexió final, perquè aquest debat en aquest Parlament el podem tornar a tenir no només en el cas del PIRMI, en moltes altres coses. Escolti, no és el moment de no fer res; no és el moment d'optar per la comoditat en comptes de la responsabilitat; la situació al país és massa greu –la situació al país és massa greu. Hi ha gent que ho està passant malament, molt malament. I no hi ha res que desesperi més que veure que no es fa absolutament res. I per això nosaltres agraïm el coratge i la decisió dels consellers, perquè, si hi ha coratge, si hi ha decisió, si hi ha serietat i hi ha rigor, això genera seguretat, i si genera seguretat, genera confiança, i si genera confiança, genera esperança, que és el que la gent necessita i el que la gent vol. I no això que estan fent vostès, que, d'una manera indecent, estan intentant crear una alarma social allà on no n'hi ha.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, consellers.

La presidenta

No havent-hi més intervencions, s'aixeca la sessió... (*Joan Herrera Torres demana per parlar.*) Senyor Herrera..., un moment.

Joan Herrera Torres

Per al·lusions del senyor Turull.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Herrera Torres

Trenta segons. El nostre grup parlamentari demana coratge, però a veure si d'una vegada per totes el coratge no és amb els perceptors de la renda mínima d'inserció i és amb qui té més. Aquí ens trobaran. Ara, el coratge amb els més febles té un altre nom, senyor Turull, i millor que no el qualifiquem.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí.

La presidenta

Senyor Turull, trenta segons.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, senyora presidenta. Avui el tema era la PIRMI, i jo convido el senyor Herrera, quan vulgui, a

fer un debat sobre quines són les nostres propostes, les nostres accions per a la lluita contra el frau. I, com que estic segur que a més a més ens ajudarà que l'Agència Tributària depengui de Catalunya, veurà llavors quines accions contra el frau fiscal nosaltres també podem endegar.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Ara sí que s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i nou minuts.